

Εβδομάς 20

Σ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 100.

Τό Ταμιεντήριόν καί... ἡ Μαϊνὴ Τράπεζα

ΚΡΕΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΚΥΡΙΑΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝ
ΕΙΝΑΙ Η ΚΡΕΜΑ
ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ
Τὴν συνιστοῦν οἱ καλλίτεροι Δερμα-
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμα-
κεία καὶ Καταστήματα

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τῆς

Κεντρικῆ ἀποθήκῃ ΦΑΡΜΑΚΕΙΩΝ

ΚΑΤΣΑΡΗ ΚΑΙ ΠΕ-
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 17 & ΒΕΡΑΝΖΕΡΟ

Η
ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους τὰς Κας καὶ Δίδας
αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας τῆς πε-
ριόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους
καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα
ποῦ ἀπαιτοῦνται.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΕΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗ
ΖΑΜΠΙΡΟΝΙ

ΔΕΝ ΘΑ ΔΗ ΠΛΕΟΝ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΚΑΙ ΜΥΓΑ

Μὲ τὴ ΖΑΜΠΙΡΙΝΑ θὰ ἐξολοθρεύσετε

καὶ τὸν τελευταῖο κοριό.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ
NESTLE

Προλαμβάνει τὸν ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΝ τῶν παιδιῶν

ΤΡΕΠΙΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλο-

κριμένου παρὰ τοῦ Ἱατροσυνοδίου τῆς Ἑλλάδος

Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σ. ΠΑ-

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλοδόχου καὶ Φω-
τοῦ

σχούλα, Ἀθῆναι, Σωκράτους 36, ἐπίσης καὶ εἰς τὰς

ὁδοὺς Χαριλάου Τρικούπη, 14

ΥΣΤΑΝ ΚΑΦΟΥΛΕΣ τὸ νέον Γερμανικὸν
φάρμακον Ὑστάν φάρμακον
χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροον

URODOL

Ἐφθασε τὸ νέον Γερμανικὸν

φάρμακον κατὰ τὴν

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΝ

ΣΜΩΝ, ΨΑΜΜΙΑΣΜΟΝ

ΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΣΕΩΣ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Μονεχ 17
(LONDON APT. MONTECH)
ΑΡΧΙΜΗΤΕΚΤΟΝΕΣ
ΠΙΝΗΣ ΠΙΚΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΕΥΝΑΡΧΟΜΑΙ ΕΤΗΝΑΙ

Ἐκδοτικὸς Δοκ. 100

Ἐκδοτ. Νομ. 16 ἡ Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΤ. ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

νά σὰς τοὺς συστήσω ἕναν, ἕναν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πρῶτος καὶ καλλίτερος
ὁ Μήτσος, κοινῶς ἐπικαλούμενος «Δόλος».
Ἐνὰς ἀνδρακάς ἴσως κεί ἀπάνω, μὲ μακρὰ
μαλλιά καὶ γένεια, ἀκατάστατα καὶ περιττε-
μένα — νεώτερον κεφάλι, Μεδοῦσης — μὲ
κατὰ θεοράτες χερσὶνες, ξιπόλυτος, ἕνα τρύ-
πο παντελόνι, μὲ φανέλα νανικὴ, ἕνα παλὸ
ψαθάκι καὶ μὲ μαγκούρα. Αὐτὸς εἶναι ὁ
Δόλος. Τί κάνει; Τίποτε, ἡ καλλίτερα προσποι-
εῖται τὸν παλαῖο, καὶ κοροιδεύοντας τοὺς ἄλ-
λους κατορθώνει νὰ ζῇ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν
ἀποφύγῃς, ὅπως κ' εἶναι ἀδύνατον νὰ τοῦ ἀρ-
νηθῇς τὸ παραμυθῶ. Σὲ πλησιάζει — δὲν
χρειάζεται καὶ πολλὰς ἐπισημοτήτων γι' αὐ-
τό, — καὶ σοὺ ζητᾷ τοιγάρα. Ὑστερα σοὺ λέ-
ει ἕνα ποίημα, εἶναι βλέπετε καὶ ποιητής, ποι-
εῖ τῆς μάστιγας πὺν ἐννοεῖ νὰ τὸν ζῇ μόνος του
τὰ ποιήματά του, διαλέγοντας γιὰ τὸν σκοπὸν
αὐτὸ καθεὶς τόσο κ' ἀπὸ ἕνα παλὸ σκοπὸ λη-
σμονημένης ἢ ἀναρχίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἢ τρα-
γουδιῶν.

Εἶναι κοσμογονισμένος. Ἐχει ταξειδεύσει εἰς
κοιτοῦς χιλιάδες μίλια, κ' ὅταν θεοῖται σὲ τὴν ἀ-
νάγκη νὰ ὑποστήτῃ τὸ μαρτύριον νὰ τὸν ἀκού-
σῃς διηγούμενον τῆς περιπέτειας καὶ τῆς ἐν-
τυπώσεως του, ἐλαττωμένη τὴν ὥρα καὶ τὴν
στιγμὴν πὺν θεοῖται ὁ ἀτμός, τὰ βασύδια, τὰ
καράβια καὶ ὅλα τὰ θαλάσσια μεταφορικά μέ-
σα, ἀκούσῃς συντελεσθὰ τὸ νέον αὐτοσχεδίου
ἤρωος τοῦ Ἰουλιου Βέρν.

Μὰ παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία
του καὶ τὴν θωρομυρία του, εἶναι εὐχάριστος
τύπος ὁ Δόλος. Ἐχάριστος δὲ γιὰ τὸν περὶ
ῥάξιν κανόναν παραπάνω ἀπ' ὅτι πρέπει —
ἄλλῃ ἀπόδειξις τῆς ὑποκρίσεως καὶ τοῦ
Μοῦ θυμῆος δὲ ἀσφαλὲς φιλόσοφον, ὅταν ἐκ-
φράξῃ σοβαρώτατα τὴν ἀπορίαν πὺν ἐξέφρα-
ζε ἄλλοτε καὶ ἕνας ἄλλος περίφημος συνάδελ-
φός του: «Μὰ γιὰ τὸν ἀνθρώπου πὺν δου-
λεύουν δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ ἕνα ἄνθρωπος».
Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος.

Δεύτερος κατὰ σειράν ἐλθόντος πάντοτε, ἐκ-
χεῖται ὁ Ἀλέκος. Ἐνὰς κοινὸς ἀνθρώπος
πᾶκος, καχεκτικός, κοκκαλιώδης, σχετικῶς κα-
λοντυμένος, μ' ἕνα κλωνι βασιλικὸ πάντα στ
αὐτὸ, καὶ μὲ μὲ πέλφωρα κόκκινη μίτη. Ἄν
ἡ θάλασσα ἦταν κρασί, ἀσφαλὲς ἡ Σέρφω
ἡμέρα δὲν θὰ εἶχε στέλα, θὰ τὴν εἶχε πῇ
ὁ Ἀλέκος.

Ἀπὸ τῆς τριάντα μέρες τοῦ μήνα, τῆς τοι-
ανταίντε εἶναι μεθυσμένος, τῆρα, φέσι. Ὁ
τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε τὸ καταθέτει σὲ τῆς διὰ
φορὰς ταβέρνας, κ' ὅταν διατελεῖται, ἐ-
κπορεύεται εἰς τὴν κερματῶν τῶν διαφό-
ρων εἰς τὴν πώλησιν τῶν ταβερναρέων.
Κάνει τοῦμπες στὸν ἀέρα, χορεύει, τραγουδᾷ,
ἀπαγγέλλει στίχους — χωρὶς νὰ φτιάχνῃ ὅμως,
καὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ὅστερος τοῦ ἄλλου — γι'
νὰ καραγκιάσῃ καὶ ὁ ἄλλος θέλει, ἀρκεῖ
ἡ ἀμοιβή του νὰ εἶναι ἄμεσος καὶ ὅχι εἰς
χρόνια ἀλλὰ εἰς εἶδος, εἰς κρασί.

Τρίτος ὑπάρχει, ὑπάρχει καὶ τέταρτος, ἀλ-
λά αὐτοὶ εἶναι κοινὸι κ' ὅχι ἀξιωματιανοί.
Σ' αὐτοὺς κυρίως τοὺς δύο στηρίζεται τὸ α-

παγὸν τοῦ Πανθέου τῶν ἀστειῶν τῶν τῆς
Σερφῶν.

Ἀλλὰ ἔχουμε τώρα καὶ τοὺς καλοὺς — τοὺς
τύπους ἐκείνους πὺν ἀσφαλὲς χωρὶς αὐτοὺς
δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ ἕνα χωριό, ἕνα νησάκι.
Ἐχουμε τὸν πατᾶ, ἕνα νέο παιδί, μορφωμέ-
νο, καλὸ, εὐγενικό, πάντα προθύμιον σὲ καθεὶ
τὸ τελειότερο ἀποκομμάτι παρὰ τῶν τῶν
γέγων τοῦ νησιού, ὁ καλλίτερος παρήγορος
γιὰ τὰ βασάνια — κ' εἶναι τόσα πολλά — πὺν
τοῦ διηγούνται ἡ καλοκάγαθος γρηγοῦλες.

Εἶναι καὶ πατᾶς καὶ κανητλανάρτης, καὶ ἐ-
πιστάτης τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸς ἀνοίγει καὶ
κλειδώνει, αὐτὸς κτυπᾷ τὴν καμπάνα, αὐτὸς
λειτουργεῖ, αὐτὸς ἐξομολογεῖ, αὐτὸς μεταλαμ-
βάνει. Αὐτὸς καὶ δάκος καὶ πατᾶς, αὐτὸς σύν-
τροφός τους καὶ σὲ τῆς λύπας καὶ σὲ τῆς χαρῆς.
Εἶναι τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὰ πὺν ἀγαπημένα
τοῦ χωριοῦ, γιὰ τὴν ἄλλη τὴν ἀγάπην κρύβουν
οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ γιὰ τὸν γιαντῶ — ἕνα γε-
ροντάκι, τὸ πὺν συμπαθητικὸν γεροντάκι πὺν
ἔχω ἀπαντήσει σὲ τὴν ζωὴ μου.

Ὅ,τι ὅποτε κ' ἂν γράφῃς κανεὶς γι' αὐτὸν
θάνατο λίγο καὶ ἀσφαλὲς θὰ ὀρθῇ μὲρος
στὴν πραγματικότητα. Φτάνει νὰ σκεφθῇ κα-
νεὶς ὅτι τὴν ὥρα πὺν ἡ θεομοκρασία θύομε-
ται στοὺς 34 βαθμούς, ὁ ἀνδρακάκος αὐτὸς
μπορεῖ — ἐλαττωμένη ζωὴ — νὰ περπατήσει
πάνω σὲ ξερὸ βράχο δύο ὥρες γιὰ νὰ πᾶν ἀπ'
τὸ ἕνα χωριὸ πὺν ἄλλο, γιὰ μὲ ἀπλὴ ἐνεί
πὺν δὲν θάχανε τίποτε νὰ γινότανε καὶ μετὰ
πέντε ὥρες, ἡ τὴν ἄλλη μέρα. Φτάνει νὰ σκε-
φθῇ κανεὶς ὅτι μπορεῖ μὲ ὀκνηρὴν μέρα γιὰ
μὴν φάῃ, νὰ μὴν κοιμηθῇ, νὰ μὴν ἐλαττωθῇ
πληθύνοντας ἀπὸ δὴ καὶ ἀπὸ κεί, γιὰ νὰ κα-
ταλάβῃ τί ψυχὴ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ γέρον
στήθος του. Κι' ἔχει στιγμὲς πὺν τὸ φιλοκα-
μένο πρόσωπό του — ἕνα συμπαθητικὸν πρόσω-
πο μὲ ἀρὰ γένεια — μοιάζει σὺν τῶν Ἀπο-
στόλων τοῦ Χριστοῦ.

Στοὺς δύο αὐτοὺς κυρίως τύπους στρέφεται
καὶ μοιράζεται ἡ ἀγάπη τοῦ χωριοῦ, καὶ μὲ
τὴν ἀλήθειαν, θὰ μπορούσα νὰ πῶ κ' ἡ δική
μου ἀγάπη, πὺν θὰ κούνη ἡ θύμῃ μου ἀπ'
τὴν λιγομέρη διαμονή μου σὲ τὸ νησάκι αὐτὸ
τῶν Κυκλάδων.

Nikos Ninos

Νέες επικαιρότητες

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΜΕΤΑ 100 ΕΤΗ

Πώς θα είναι η ανθρωπότητα μετά ένα αιώνα; Το ζήτημα αυτό απασχολεί πλείστους σοφούς. Ο γνωστός αγγλός κοινωνιολόγος κ. Λόου φαντάζεται ότι εντός των προσεχών 100 ετών η ζωή του ανθρώπου θα μεταβληθί οριστικά.

Ο άνθρωπος, γράφει εις την αγγλικήν εβδομαδιαίαν επιθεώρησιν «Πήρσονς», μεταβάλλεται αδιακόπως, ως μάς διδάσκει η ιστορία. Εντός των τελευταίων 1000 ετών μετεβλήθη σημαντικώτατα τόσο από απόψεως μορφικής, όσον και από κάθε άλλης. Έν πρώτοις ξηλ περισσότερον. Έχει ανώστημα υψηλότερον. Το σχήμα έπισης της κεφαλής του ανθρώπου μετεβλήθη.

Η ταχύτης και το κονφόρ, ή άνεσις, έπαιξαν τον σπουδαιότερον ρόλον, υπήρξαν οι δύο σημαντικώτεροι παράγοντες εις την ανάπτυξιν του ανθρώπινου γένους.

Η ταχύτης έξευδένισε τας αποστάσεις και έφερον εις έπαφην τους ανθρώπους όλων των τμημάτων του κόσμου. Καί η συνάντησις αυτή συνετέλεσε και συντέλει εις την διαμόρφωσιν μιας περισσότερον ενιαίας ανθρωπότητας.

Οι πόλεμοι εις το μέλλον ως εκ τούτου δεν θα είναι συχνοί. Άλλά όταν θα γίνονται, θα είναι τρομεροί. Θα είναι πόλεμοι έπαιστημονικοί. Καί κατά συνέπειαν περισσότερον θανατηφόροι.

Δέν θα διεξάγονται εις τα γνωστά «πεδία των μαχών», εις άπεράντους έκτάσεις «μετώπων» κλπ. Κάθε σπύτι θα εύρίσκειται εντός της ζώνης του πυρός. Διότι αι έπιθέσεις και αι έπιδρομύι θα γίνονται δι' αεροπλάνων, τα όποια θα έκσφενδονίζουν από τους ουρανούς τον θάνατον και την ερήμωσιν.

Πολίται και στρατιώται θα εύρίσκονται εις την ίδίαν θέσιν. Θα πνίγονται μέσα εις τ' ασφυξιογόνα, που θα ξεγύωνται υπό μορφήν ασυρμάτων κυμάτων. Κάμποι δολοκλήροι από μαγνητισμών θα χρησιμοποιούνται διά να παραλύουν κάθε μηχανικήν κίνησιν, κάθε δράσιν των εργατών εις τα όρυγματικά έργα, κάθε αποστολήν πολεμοφοδίων, κάθε μετακίνησιν τρελίων, αυτοκινήτων και γενικώς κάθε κυκλοφορία και τηλεφωνική και τηλεγραφική άκίνη θα παραλύεται.

Θα έκτεμπώνται πυκνά δέσμη διαλυτικά έμπρός εις τας όποιας ούτε τα χαλύβδινα ούτε τα σιδηρένια όχημάματα, θα είναι δυνατόν ν' άνδξουν, άλλα θα κατακαίονται ως ξηρά χόρτα.

Όστε ο πόλεμος εντός των 100 αυτών ετών θα είναι κάτι το τρομερόν εις άγριότητα μέσων, εις τερατωδίαν δυναμικότητα.

Καί ως εκ τούτου θα καταργηθή. Διότι οι άνθρωποι πρό της άνηλεούς και φοβερούς τρομακτικότητας του πολέμου, θα επιδιώκουν νά εύρουν άλλην λύσιν των διαφορών των.

Καί κατά συνέπειαν ο άνθρωπος θα έπιδοθή εις τα έργα της ειρήνης, εις την άτομικήν του ανάπτυξιν. Ίδιως την ανάπτυξιν των πνευματικών και ψυχικών του δυνάμεων.

Η οικogeneική ζωή και η έπιστήμη θα είναι τα δύο πράγματα προς τα όποια θα στραφή έξ ολοκλήρου η προσοχή των ανθρώπων. Έτσι θα ζουν οι άνθρωποι μετά 100 έτη, μέσα εις ώραιάς, εύαφους, άνέτους μονοκατοικίας, που θα έχουν όλας τας ανατάσεις τον κομφορ.

Τα δαιμάτια θα έχουν στοργγγυλάς γωνίας διά να μη γίνεται συσώρευσις σκόνης.

Τα παράθυρα θα έχουν νελοπίνακες τύπων β ή τ α, που ρίπτουν άκτίνας αι όποια αναλύνον την άτμόσφαιραν και δέχονται άντανακλαστικώς τας ζειδώρους άνταναγκίας των και την θερμαντικότητά των, η όποια θα χρησιμοποιηται τον χειμώνα εναντίον του ψύχους και της ομίχλης, άν δεν εύρεθή έως τότε άλλον μέσον εξαφανίσεως των δύο τούτων κακών.

Ο άνθρωπος δεν θα είναι πλέον κοιλιόδουλος. Θα προσέχη νά τρώγη μόνον διτομή-

νας. Δηλαδή θα ζητα μόνον νά τρέφεται. Θα παίρνη μικρές πλάκες άσπρες ίσως, άλλα θρεπτικές, ούσιων αναγκαίων διά την διατήρησιν του. Θα έχουν όλας τας αναγκάιας άνταναγκίας διά την τελείαν θρέψιν του ανθρώπου.

Καί αυτοί οι πλακούντες θα στέλλονται εις τα σπύτια από το κοινόν ρεστωράν, δι' αυτόματων συρμάτων.

Τα ρεστωράν θα είναι ότον το δυνατόν μακρότερα από τας κατοικίας των ανθρώπων. Η παρούσα έγκληματική κυριολεκτική

Άνω: Ο Δόκιμος Δόον.
Κάτω: Η γυναίκα μόδα μετά 100 χρόνια.

σπατάλη δυνάμεων διά την προμήθειαν θερμότητας και φωτός προς οικιακούς σκοπούς θα είναι πράγμα εντελώς άγνωστον τότε.

Η δύναμις αυτή θα παράγεται από έλαιον, το όποιον θα εξαγεται από τον άνθρακα και θα μεταφέρεται εις τα σπύτια διά σωλήνων, όπως σήμερα το αερίοφως.

Έπίσης τισαυτή δύναμις θα παράγεται από της ήλιακής άκτίνες.

Θερμότης και φωτισμός θα είναι πράγματα ταύτοσημα τότε.

Οι άνθρωποι άπληλαγμένοι κατ' αυτών των τρόπων από τας οικιακάς φροντίδας και τας συναφείς προς αυτάς θα είναι άπολύτως ήσυχοι.

Το πρόβλημα έπίσης του ντυσίματος, θα λυθή κί' αυτό ικανοποιητικά. Οι άνδρες καθώς και η γυναίκες θα φορούν ένα μονοκόμματο ρούχο όπως περίπου οι άρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι, το όποιον θ' άφίρη έλεύθερον τον φώς και τον άέρα να έρχονται εις άμεσον και πλήρη έπαφην με το δέρμα.

Η γυναίκα τότε θα παύση νά είναι ένα είδος φροντιστού και οικονόμου μέσα εις το σπύτι και θ' άποθή σύντροφος πνευματικός

του άνδρός.

Κατά το πρόγευμα θα μαθαίνουν, διδάσκονται και γυνάικες, τα παιχνίδια νά είναι σύμφωνον και ταύτοχρόνως θα έλαττωνουν χρώαν τα διάφορα γεύματα. Όλας τας χώρας του κόσμου, διήν ην ταί αναπαράστασις τούτων έπαιων εις τον πίνακα που θα εύρίσκονται επί των τοίχων του σπιτιού.

Από την στιγμήν που θα φέρη επί της επι τοις μέτρους της στιγμής που θα γράφει, αυτό, ο καλός και φιλοσοφικός σύγγραφο εύρίσκειται εις στενήν και άδιάστατη έπαιωνίαν με την άγαπημένην του σύζυγον του άουριόματου!

Τα παιδιά θα ανατρέφονται και θα έσκουν όλας τας άναγκαίους δι' αυτά ποιήσεις εις το παιδογραφείο της Κοινότητος.

Αι μητέρες θα παίρνουν γάλα και άλλα χυλιδία καθ' ήν στιγμήν θα καταναλώνουν εις το οικιακόν των. Η τελειότητα των μηχανικών μέσων, που θα ύπάρχη τότε, έλας τας οικογενείας, θα τους το έπαιρουν.

Έπίσης θα δοθή μερίστη προσοχή εις τας δαιψας.

Πάντοτε μου έφαίνεται παράλογον να έλατται ένας ποιητής, όπως ένας μηχανικός. Καί τα παιδιά θα τρέφονται άνόπλους έπαγγελίματος εις το όποιο θα επιδοθήναι γότερα.

Κί' ό,τι άκριβώς ύπηρετ' ο άνθρωπος τόν τέρων επί τούτους μακρούς αιώνας, τότε θα έχη πραγματοποιηθή.

Θα μπορούν νά διαλέξουν μόνον τας πρακτικιστικά, τα όποια θα θέλουν να έχη τα παιδιά τους!

Μία έννεσις θ' άρχη προς τούτο!

Με μίαν έννεσιν τοξίνης 42 έπι παραπάνω ματι θα δίδουν εις το παιδί των καλόν μάτι. Με μίαν άλλην C 24 θα το δίδουν εις τας χροσάξαντα και ταύτοχρόνως έλκυσσασίαν ποιητικήν!

Έπίσης μόνον τιν αι μητέρες θ' άναγκάζουν και το γένος των παιδιών των.

Θα ύπάρχουν άκτίνες ύλης, καλώς ή άκτίνες τεχνιτού ύπνου.

Η ύγεια θα είναι το ιδεώδες της ζωής. Όλα τα δέντια μίως ανακαταστήναι άφαιρούμενα.

Η έξωτερική δέ έμφάνσις των ανθρώπων και των γυναικών θα είναι άπολύτως ήσυχή.

Αι αισθήσεις, έπίσης, της όποις τινος νομειν ν' άπορροούν, τότε θ' άρσθούν και λείνουν και θα ύπάρχουν μέσα όπως άνακαταστήναι από νέας αισθήσεις, άγνωστών μέρων.

Η μεταξύν των ανθρώπων συναντησών και έπικοινωνία θα γίνεται μέσον ενός παράγοντος, ο όποιος δύνανται να καθοδηγήται κατά προσέγγισιν σήμερα ως μια διαφανής τηλεπάθεια.

Όταν δέ η έπιστήμη του ανθρώπου προήκη και καταστή δυνατή η θεμελίωσις άδένων του ανθρώπινου σώματος, τότε η μορφή ο άνθρώπος διά μιας έτερογενούς θεσπευτή πλήρωσις τους έγκληματικούς του πάθος των.

Καί θα άντιληφθώμεν τότε ότι η μεγάλη νεοσυνογός δύναμις, η δύναμις που κατ' έμμεσον διατηρεί το σύμπαν, την γην και το άνθος πανος γένος είναι ο Έρωας.

Καί προς τα εκεί θα στραφή τελειώς η προσοχή της ανθρωπίνης έπιστήμης. Ο Έρωας, αναλυσόμενος θα εύρεθή ότι στατα από δύο στοιχεία: την άγάπην και τον πάθος. Είς την γυναίκα ύπερτερεί το στοιχείον, η άγάπη, άνιθέτως προς άνδρα, του όποιου ο Έρωας είναι κατ' έμμεσον πάθος.

Καί ο Έρωας θα είναι η άποκορύφωσις τότε ανθρωπίνου πολιτισμού.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛ. ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ...

Την γνωμία μας την κάναμε ένα βράδυ να μά.

Έμωνα μεθυμένος κ' αυτή πού μεθυμένη από μένα. Τσιγκρίζαμε τα ποτήρια μας, καταπνίξαμε ήλιστα, κ' ύστερα γελάσαμε. Άρχη κοινή και συνεπιθωμένη, βλέπετε, όπως όλες περίπου που γίνονται σε τέτοιον είδος κέντρα και σε τέτοιες περιστάσεις.

Δεν ήλθον ούτε εγώ νά μάθω πού ήτανε, ούτε αυτή ένδιαφέρθηκε νά ξεφανχίση τη ζωή μου. Μάς έβγαλε πώς ήμασταν κ' οι δύο μεθυσμένοι, μάς άκούσε το γεγονός πού το γαρόνι βρισκότανε πλάι μας και διαζόντανε σε κάθε στιγμή νά γεμίση ξανά τα ποτήρια μας, μάς εύχαριστούσε δλότελα ο θόρυβος τούτων ή φωνές και τα γέλια των άλλων κ' ή μουσική.

Ποση ώρα κράτησε αυτή η περιεργή άοχή; Δεν θυμάμαι. Το μόνο πού ξεκαθαρίζω από όλη αυτή την κατάσταση, ήταν η ώρα πού σηκώσαμε νά φύγουμε, τρικλίζοντας και βλέποντας δια την σάλα άνάποδα και τους χορευτές πού χορεύαν, θαρρείς, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά! Όταν βγήκαμε έξω, έβρεχε χιονόνερο, ένα διαβολεμένο χιονόνερο, πού πέφτοντας πάνω στα δρομέα και καίγοντας μούτρα μας, λές κ' ήθελε νά τα τρυπήσει.

Ο ποτέριος φώναζε ένα αυτοκίνητο και κάμαρνε μέσα. Ο σφοδρ δεν περιμενε ν' άκούση καμμία διεύθυνσι: τού δινότανε ενέκρινον ν' άφήση το ταξίμετρο τού αυτοκινήτου νά γράφη μερικά χιλιόμετρα άσκοπον περιπάτον στους χιονισμένους δρόμους.

Ότε γιά πρώτη φορά θυμάμαι πώς σκόνταψε με ρώτησε με μιά μονότονη προφορά πού πνιδνε πώς δεν ήταν γεμανίδα, πού πληγναινε.

Έγινε και την κούτταξα. Βέβαια, πού πληγναινε; Νά μιά έρώτησις πού την στιγμήν έλαλλον μού φάνηκε τόσο άπροσδόκητη και περιεργή, όστε μ' έκανε νά γελάσω.

Λεπτεργα πολλή ώρα, όσπου να βρω την έπαιτησι, και στο τέλος της είπα:

— Ξέρω κ' εγώ. . . Όπου θέτε.

Δεν μπόρεσε καμμία άπάντησι, μόνον άνοίχθηκε το μικρό τζαμάκι του αυτοκινήτου, φωνάζε στο σφοδρ νά τραβήξη σε μιά έξοχη, κατω διό όδες μακριά απ' την Δροσθή.

Έδώ σταματάνε πάλι η θυμήσές μου. Όσο κ' αν προσπαθώ νά ξεδιαλύνω κάτι, δεν κατανοώ τίποτε.

Τ αυτοκίνητο έτρεχε με δαιμονισμένη ταχύτητα. Άκουσα το σόρισμα πούκαναν ή οδός του καλώς γλυτρούσαν πάνω στο βρεμένο δρόμο. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ και ήμουν πνιδνε θαρρείς το λαργύν. Έκείνη την ήγει το κεφάλι της πάνω στον ώμο μου και το στήθος της άνεδοκατέβαινε άτακτα.

Η άπαντη της μύριζε ούλιον και καπνό.

Τ αυτοκίνητο σταμάτησε άπτόμα μπρός στην πόρτα ενός σπιτιού. Γύρισα κ' είδα την έπαιτησι γυναίκα πού δύο όδες τώρα άκουστούσε πάνω στον ώμο μου, σαν νά γύρισε απ' άπτην κάτοια βοήθεια, κάτοια έξήγησι. Πού βρισκόμασταν; Αύτη κατάλαβε τη σκέψη μου και πνιν μού δόση καιρό νά την πωτήσω, μουμυρίσισε:

— Κατέβητε και πνιχίστετε, θα μάς άνοίξουν.

Μά δεν έβριζε αυτό γιά νά ικανοποιηθή δλότελα η περιέργειά μου, και φέροντας το κεφάλι μου κοντά στο δικό της, βύθισα τα μάτια μου κατά μάτια της, σαν νά προσπαθούσε νά καθάρση θαρρείς μιά εικόνα πού διαφάνεσε πού έφευγε.

Πού βρισκόμαστε, κατάρθωσα ν' άκούσω μέτ' στο μεθύσι μου.

Αύτη δεν μ' άπάντησε άμέσως. Με κούτα-

ξε λίγο, ύστερα χαμογέλασε, ή δλεφαρίδες της τρελλόπαξαν, σαν νάβελαν τα μάτια της νά μού παίξουνε το κρυφτούλι, κ' ύστερα τα ξαναμμένα χείλια της άργονκήθηκαν, αφήνοντας ν' άκουστούν λίγες λέξεις.

— Καί τί σάς νοιάζει; Δεν είσαστε εύχαριστημένος κοντά μου;

Ντροπήκα. Τό αμα άνέθηκε στο κεφάλι μου. Καί βέβαια, σκέφτηκα μέτ' στο μεθύσι μου, τί με νοιάζει, τί θα μπορούσε νά προσθέση στην εύχαρίστησι της στιγμής εκείνης μιά κουτή λεπτομέρεια;

Έσκληνρα το κεφάλι και άνοίγοντας την πορτίτσα του αυτοκινήτου, κατέβηκα και πτό-

Την γνώρισα ένα βράδυ, σε ένα μπάρ.

πρησά την πόρτα.

Κατέβηκε κ' αυτή.

Μάς άνοιξε μιά γοργά γυναίκα. Τα μάτια της ήταν φουσκωμένα άκόμα από τον ύπνο και τα μαλλιά της, τυλιγμένα σε άσπρα χροτάκια, σούδιναν την έντυπωσι της τούτας με τα κερά πού φτάνουν στα γενέθλια τους οι συμπατριώτες της.

Όποτε αυτή ένδιαφέρθηκε νά μάθη ποιοι ήμασταν. Μάς καλησπέρισε εύγενικά και καλοσπρόδεκτα σαν νά γνωρίζμασταν από χρόνια, κ' ύστερα μού έμπασε σ' ένα δωμάτιο, ένα δωμάτιο πούταν και σαν σαλόνι και σαν κρεβατοκάμαρα, μάς ρώτησε άν θέλαμε τίποτε, κ' όταν ή συντροφιά μου της έλεπε όχι, μάς καληνύχτισε κ' έφυγε.

Δέν μπορούσα νά σταθώ στα πόδια μου. Το κεφάλι μου γύριζε και διφύσσα διφύσσα πού λυ, έκαμνε το λαργύνι μου. Άφρηκα τον έαυτό μου νά πείθω πάνω σ' ένα καθίσμα. Αύτη στάθηκε λίγο κούταξένας γύρω-γύρω το δωμάτιο, κ' ύστερα — δι ναι, αυτό το θυμάμαι, σαν νάτανε τώρα — προχώρησε κοντά μου κ' άρχισε σάν τρελλή νά πετά τα ρούχα της.

Γδύθηκε δλότελα. Ένα άσπρο, χιονένιο κορμί, φάνταζε σε μιά στιγμή μπρός στα κουρασμένα μάτια μου, σαν δνειρο, σαν μιά φρε-

τική όπτασις. Δέν καταλάβαινα τίποτε. Τα μηνίγκια μου χτυπούσαν δυνατά και νόμισα πώς όλος ο κόσμος γύριζε, γύριζε μπρός μου σαν πελώριο αδέσποτο μπαλόνι.

— Κούταξέ με, κούταξέ με, μούπε τότε αύτη με μιά φωνή στοργγγιά κ' ύπόκοψη, σαν πληγωμένου θεοιού, κούταξέ με, κούταξε το κορμί μου, σ' άρέσει; Δεν είναι όμορφο;

Κάτι πηγα νά πώ, μιά το κρασί μπερδεψε τη γλώσσα μου.

— Γιατί δεν μιλάς, συνέχισε τότε, τί γουρλώνεις τα μάτια σου σαν βλάκας, ε; ναι σαν βλάκας! Σ' άρέσει, το βλέπω, το διαβάζω στα μούτρα σου, νοιώθω την πάλη πού γίνεται μέσα σου, το κτήνος πού πνίγει τον άνθρωπο, ναι, το κτήνος με της όρμής, με της πρωτόγονες όρέξεις. . .

Δέν μπορούσα νά την κούτάζω περισσότερο. Τό άσπρο εκείνο κρέας μούδωσε μιά καινούρια δύναμι. Έννοιαθα τό αίμα μου πού έτρεχε ζεστό, κατ'ό μέσ' της σκέψης μου. Σηκώθηκα και άπλωσα τα χέρια μου γιά νά την παύσω.

Μ' έσπρωξε δυνατά. Ξανάπεσα πάνω στην καρέκλα.

— Όχι, όχι, στοργγγίστε, δεν είναι αυτό πού φαντάστηκες! Δεν σούδειξα τό κορμί μου γιά νά το χαρής. . . όχι. . . άν το χαρής, όπως τό χάρισε κ' ένας άλλος, θα με συχαίθης τότε, θα ξαναγίνης άνθρωπος. . . και γω θέλω νά σε βλέπω κτήνος, θέλω νά βλέπω μέσ' στα μάτια σου την άκόρητη έπαυθμία, την άσβεστη όρμη. . . Κούταξέ το, ναι, κούταξε τό κορμί μου. . . γούρλωσε τα μάτια σου γιά νά το χαρής όσο μπορείς περισσότερο, μιά δεν θα τώχης, ήλιστα κτήνος. . .

Πετάχτηκα κ' όρμησα άπάνω της. Παλαίωαμε λίγη ώρα. Ξαφνικά έσκυψε και με δάγκασε στον ώμο. Πόνεσα. Έμνηξα μιά φωνή και σωριάστηκα χυλόν. Το κεφάλι μου γυρνούσε, γυρνούσε σ' ένα τρελλό δαιμονισμένο χορό. Πονούσα πολύ. Η άναστροφή μου έδγαννε βαρεία σαν καί νά μ' έπνιγε.

Δέν θυμάμαι πιά τίποτε απ' ό,τι γίνηκε ύστερότερα. Όταν ξαναόνοξα τα μάτια μου, άντίκρουσα σκαμμένη άπάνω μου την γατιά πού μας άνοίξε την πόρτα. Με κούτασε παράξενα, άπαυα, ήλιστα.

Κούταξα γύρω μου. Βρισκόμουνα ξεπαλμένος στο πάτωμα. Το χέρι μου πονούσε. Σιγά, σιγά ξανάφερα στη θέμηόι μου ό,τι μπόρεσα νά κρατήσω απ' την προηγούμενη ώρα δια. . . Το μπάρ, τ' αυτοκίνητο, το δωμάτιο, τό γυμνό κορμί, τό δάγκωμα. . .

Ναι, τό ξανάδα, τό ξανάφρασα όλα σε μιά στιγμή. . . Δεν ήλθον νά ρωτήσω τη γοργά γιά τίποτε. Έκανα πώς δεν καταλάβαινα, πώς δεν μ' ένοιωσε γιά τίποτε, πώς τάξερα όλα. . . Μ' αύτη λές και με κνηγούσε γιά νά μού πη. Άόχιζε νά μιλά, σκαμνιούσε, ξανάόχιζε κ' όλο μπερδεβε τα λόγια της. Στο τέλος είπε ό,τι είχε νά πη. . . Ναι, μούπε πώς η γυναίκα πούταν μαζί μου ήταν τρελή. . . είχε πνίξει κάποιον. . . πώς την έλάγνε στο νοσοκομείο κάποιος χρονό. . . πώς ύστερα την έβγαλαν γιατί είπανε πώς ηατοεύτηκε. . . πώς πνίγαινε συχνά στο σπύτι της. . . Δεν ήξερε άλλα γιάτι άν ήξερε θα μού τάλεγε κ' αύτά. Είχε μιά διαβολεμένη όρεξη γιά κούβεντα. Την έκοψα στην μέση, πετάξα λίγα λεπτά πάνω σ' ένα τραπέζια και βγήκα έξω στο δρόμο. . .

Σ' αυτά μου θυξέει σ' όλο το δρόμο μιά λέξη. . . Τρελή. . . Τρελή. . . Είχα περάσει μιά νύχτα με μιά τρελή. Το χέρι μου με πονούσε πολύ, μιά απ' τα μάτια μου δεν μπορούσε νά δειντή η εικόνα του γυμνού κορμού της.

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Alessandro Varaldo

Σε μία λέσχη ανθρώπων του κόσμου και ωραίων κυριών, ένας όμορφος γέρος γελοῦς θορυβώδης.

— Τα φαντάσματα; Καλὰ τί ιστορία!

— Ως τόσο, συνταγματάρχα, πόλμης νὰ πῇ ὁ καθηγητὴς Λαγκόσο, τὰ οὐράνια σώματα; . . .

— Τὰ οὐράνια σώματα;

— Ἡ τηλεπάθεια, καὶ μόνον ἡ αἴσθησι τοῦ υπερπέραν.

— . . . Ἀ, ναι! ἡ αἴσθησι; Ὅσο θέλετε, ἀλλὰ παρακαλῶ λίγη διάκρισι. . .

— Ὅλοι τὸν κοίταζαν μ' ἀπορία.

— Εἶναι μία ιστορία συνταγματάρχα;

— Μία ιστορία ποὺ φέρνει τρόμο;

— Μία ιστορία ποὺ πρέπει νὰ βουλῶνῃ κανεὶς τ' αὐτὰ του; ῥώτησε μία κυρία.

— Γιατί ὅχι; Μία ιστορία κυνηγίου, μία

ιστορία φαντασμάτων καὶ μάλιστα μία ιστορία νὰ βουλῶνῃ κανεὶς τ' αὐτὰ του. Μὰ θὰ

εἰδοποιήσω ἐγκαίρως τὴς κυρίες.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἄρχισε.

«Πάνε τριάντα χρόνια (ἂν λέγω τριάντα

χρόνια, τὸ κάνω ἀπὸ ταπεινοφροσύνη), δὲν

εἶχα ἐκλέξῃ τὴν χρονία ἐκείνη ἕνα χωριὸ

τῆς Τσκάνης. Κάτω ἀπὸ τὸ χωριό, ἕνα κά-

στρο—δὲν τοῖμ' νὰ πῶ ἕνας πύργος—κάτι

σάν κατοικία εὐγενῶν. Τριγύρω ἕνα λοφί-

ἀπὸ αἰωνόδια δένδρα κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐ-

κτεινόταν μία μοναδικὴ διώρυξ σάν φερόν

ρυθμωδῶν. Διευθύνθηκα πρὸς τὸ χωριό.

Ἐνα κτηρινισμένο πεῦκο εἰδείχε καθαρά τὴν

πόρτα τοῦ πανδοχείου. Εἶδα μία μεγάλη κα-

μαρα μὲ χωματένιο ἑδάφος, μὲ μία κουζίνα

στὸ βάθος. Στὰ πλάγια, στενόμακρο τραπέζι

ἀπὸ ἔλατα.

Ἡ ταβερνίσις ἡ ὁποία ἦταν ἕνα ἐξάισιο

πλάσμα, ψηλὴ, λιγερή, ξανθὴ σὰ στάχυ, μ'

ἕνα πρόσωπο κατάλευκο καὶ μάτια κατὰκα-

ρα, ἤρθε στὴν συνάντησί μου μ' ἕνα καλο-

πρόσωπο χαμόγελο. Ἐνα μικρὸ κοριτσάκι

θελκτικὰ ξανθὸ ἐπίσης κρεμόταν ἀπὸ τῆς φού-

στες τῆς. Σκόρπιζαν καὶ ἡ δύο ἕνα ἄρωμα

καθαριότητος καὶ λεβάντας. . .

Κάθησα κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο μ' ἕνα καλὸ

κασὶ μπροστὰ μου, καὶ τὴν θέα τοῦ πύργου

ποὺ διεγραφόταν πάνω σ' ἕνα γαλάζιο οὐρα-

νὸ. Ἡ ὄψις του, ποὺ θύμιζε ἀρπακτικὸ ὄρεο

ἐρέθισε τὴν περιέργειά μου. Ποῖα νάταν τὰ

ἱστορία του; ῥώτησα τὴν ταβερνίσις, ἡ

ὁποία κούνησε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ μ' ἀπαν-

τήσῃ. Μὰ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ χωριοῦ ποὺ ἦ-

ταν ἀρκετὰ φλυαρὸς καὶ ὑποχρεωτικὸς, μού-

δωσε ὅλες τῆς πληροφορίες ποὺ ᾔθελα.

Καὶ μπορεῖ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ κανεὶς;

ῥώτησα.

— Καὶ βέβαια, ἀπεκρίθηκε ὁ φαρμακο-

ποιός. Ἡ Ἀνελίνα ἔχει τὰ κλειδιά, (εἰδείχε

τὴν ταβερνίσις), μὰ δὲν τῆς ἀρέσει πολὺ

νὰ τὰ δίνει. Θὰ φοβᾶται ἴσως μὴ τυχόν χαλά-

σουν τὸν κῆπο ἢ διώξουν τὸ κυνήγι.

— Ποῖο κυνήγι;

— Ἀλήθεια, εἰστε κυνηγός. Πρέπει νὰ ξέ-

ρετε πῶς τὸ περιβάλλον τριγύρω στὸ πύργο, κα-

θὼς εἶναι ἔτσι κλεισμένο, εἶναι γεμάτο ἀπὸ

λαγούς παχὺς τόσο δά (εἰδείξε τὰ ἐνωμένα

δάκτυλά του), καὶ ἡ λογὴς ἄλλα ζῶα, θάρρα

καὶ ἀλεπούδες ἀκόμη.

— Μπορεῖ! φώναξε. Τὶ καλὸ νυχτερινὸ

κυνήγι; μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς μὲ τὸ φεγγάρι.

— Ὅχι, διέκοψε ὁ ταχυδρόμος, ὅχι τὴν

νύχτα!

— Γιατί ὅχι τὴν νύχτα;

— Κοιταχτήκανε μετὰ τὸς μὲ μὴ ἐκφρα-

ξαστικῆς μελαγχολίας. Ὁ πάρεδρος ἔκανε τὸν

σταυρὸ του.

— Γιατί . . . ἀκούγονται διάφοροι κρότοι

ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ταυτοχρόνως ὅλοι μαζί ἄρχισαν νὰ

μοῦ διηγούνται τὴν ἱστορία μιάς πυρροδε-

σποίνης, ἡ ὁποία ἔγινε αἰτία τοῦ θανάτου τῆς

Πίας ντὲ Τολεμί; καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ

παρουσιάζεται, εἰπεῖτα ἀπὸ δύο αἰῶνες σ' ὁ-

λους ποὺ ἐρχότανε ν' ἀνταρχήσουν τὸν παραγ-

μένο ὕπνο τῆς.

— Αὐτὰ εἶναι παραμύθια γιὰ μικρὰ παι-

διά, εἶπα ἐγώ. Τὶ ἀποδείξεις ἔχετε γι' αὐτό;

Μοῦ διηγήθηκαν τὰ γεγονότα. Πρὸ πάν-

τες ἔξ' ἐτῶν, ἕνας τοῖμ' ἄνθρωπος, ποὺ ἐπέμε-

νε νὰ περάσῃ τὴν νύχτα στὸ κάστρο, θρόνιζε μι-

σοπευθμένος. Δυὸ, τρία χρόνια κατόπιν, ἕνας

ἄλλος πάλι εἶχε τὴν ἴδια τύχη, καὶ ἕνας τρί-

τος τὸν περασμένο χρόνο. . .

Μὰ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κρατήσῃ,

καὶ ἀκολουθούμενος ἀπ' ὅλο τὸ χωριό, διευ-

θύνθηκα πρὸς τὸ ἄγνωστον. Σταθίκαμι ὅλοι

μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα. Γιὰ τελευταία φορὰ

οἱ φίλοι μου ζητήσανε νὰ μὲ μεταπείσουν,

μὰ ἐγὼ ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ μπήκα στὴν

σκοτεινὴ δεινροστοχία. Εἶχε νυχτώσει πιά

καλὰ. Ἡ δεινροστοχία ἦταν σύντομη. Εἶδα

δεξιά μου μὴ πέτρινη πύλη ὁ σκύλος μπήκε

ἐκεῖ καὶ ἐγὼ τὸν ἐμμήθηκα. Ἀνεβήκαμι μὴ

ἐτοιμόρροτη σκάλα, καὶ εἰπεῖτα ἀπὸ καμμιὰ

τρανταζία σκαλοπάτια, παρετήρησα μὴ μι-

σανοιγμένη πόρτα.

— Εἰδος!

— Πῶς, εἰστε σεις;

— Εγώ. Φανέτε καλὸς. Θὰ εἶτε ἴσως

Εἰστε μόνη;

— Ὁλομόναχη, μὴ μὲ προδίδουν πο-

σετε τὸ τρυφερό σας.

Λέγοντας αὐτὰ χαμογέλασε κατὰ τὴν

ρισιτὰ παραξένευσα. Τὶ νάκαν; Μὴ ἦταν

πῶς ἦσαν μὲν εἰκοσι πέντε χρονία. . .

Τὴν ῥώτησα πρὸς τί ἔβλεπε κατὰ τὴν

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω. Ἦταν

Ἡ περιφέρεια τοῦ κάστρου ἦταν πάλαι πο-

καὶ ἦταν ἀδικο νὰ τὴν χάνουν ἀπὸ τὰ χε-

— Μὰ τότε γιατί ὁ ἀντὶς σὺν ἔβλεπε

τὸ φάντασμα;

— Γιατί . . . γιατί . . . μπορεῖ νὰ τὴν

νέναν ἀντὶς τοῖμ' ἄνθρωπος, ὅταν ὁμο-

πότες . . . πρέπει νὰ τὸν πείσουμε. . .

μιλήσῃ. . .

— Ὡστε ἔχετε πείσει ἀρκετοὺς ἄνθρω-

πο;

— Ὅχι, καὶ πολλοὺς. Ὁ τελευταῖος ἦταν

πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Θυμήθηκα τὴν μικρὴ ξανθοὺς ἀνὰ τὰς

κρεμίστας ἀπὸ τῆς φούστες τῆς.

— Ἦταν ξανθὸς;

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Ἦταν μὴ ἰδέα. Μὰ ἐκεῖς εἶπε ὅτι

ταν καὶ κάποιος ἄλλος τὸν περνοῦσε

— Μάλιστα, κύριε, ἕνας παλαιὸς ἄν-

θρώπος γιὰ τὰ καλά καὶ ποὺ τὸν ἔβλε-

πὴν ἄλλη μέρα μισοπευθμένος ἀπὸ τὴν

Γελάσαμε καὶ οἱ δύο μὲ τὴν καὶ τὴν

— Τώρα, εἶπε ἡ Ἀνελίνα, ἐπὶ τῆς

μυρτῆς στὸ παράθυρο ἡ πρώτη λάμψη τῆς

μυρτῆς καὶ τὸ φεγγάρι. Ἦταν ἡ πρώτη

πρὶν νὰ μὲ βοηθήσει.

— Στάς διατάγας σας. Τὶ πρέπει νὰ

— Πρέπει νὰ σὰς βροῦν ἐπὶ τῆς

τὰ μάτια κομένα. . .

— Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ μὲ κοιτῶν

Μοῦ ἔκανε μὴ χαριτωμένη ἐκπαίγι-

νῃσι. Ἐγὼ ἐξαπλοήθηκα.

— Μὰ λίγα λόγια πρέπει νὰ κάνῃς

στεῦς στὰ φαντάσματα.

— Ἀκριβῶς! Μοῦ τὸ ὑπόσχε-

— Μπορὸ νὰ σ' ἀρνῶμαι;

— Βῶχαριστῶ. . . Καὶ δὲν θὰ ἐπαι-

πιά ἀπὸ δῶ γιὰ πολὺ καιρὸ;

— Καὶ αὐτὸ ἐπίσης.

Κοιτήθηκα τὸν λόγο μου. Μὰ ὅταν

κρεββάτι σὲ κακὰ γάλα. Δὲν κατόρθω-

μοῦ πᾶρουν λέξι. Μὲ μεταπείσαν πάλι

πρόχειρο φορεῖο. Ὁ δὲ πάρεδρος στα-

τανε μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὰ εἶναι σημάδια τῶν ἑλλο-

Εἶχε δίκαιο.

— Ὡς τόσο, εἶπεν ὁ καθηγητὴς, ἡ

Ἀνελίνα θὰ μποροῦσε νὰ πείθῃ λί-

καιρὸ τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

πρὸ πέντε χρόνων! Ὁλίσθησε νὰ

καὶρο τὸ ῥόλο τῆς μὴ τὶ δάκρυα

ὁ χρόνος θὰ σημάδευε τὴν φρεσὶα

σώπου τῆς.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν σκέψιν ἔκανε

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ ΛΩΒΡΥ

Frédéric Boutet

— Μικρέ μου, με καταλαβαίνεις, δεν πρέπει να στενοχωριέσαι όταν θα βρεθείς στο Παρίσι, μακριά από μένα, μακριά από της αδελφές σου, μακριά από τους φίλους μας, μακριά από την μικρή μας πόλη και το παλιό πατρογονικό μας σπίτι. . . . Σκέψου όμως: Είμαι δεκαοχτώ χρονών, είσαι ένας άντρας. . . . Αγαπημένε μου μικρό Φίλιππε, σύ. . . . Ένας άντρας! . . . Τέλος έτσι είναι! . . . Η μαμά σου δεν μπορεί, δεν πρέπει πια να σε κρατήσει κοντά της. . . . Πρέπει να αντιμετωπίσεις την ζωή της πρωτεύουσας, να κάνεις της σπουδές σου, να ετοιμαστής για να δημιουργήσεις μια κοινωνική θέσι ανάταξή σου.

Μέσα στην μεγάλη, επίσημη σάλα της επαρχιακής κατοικίας όπου γεννήθηκε, όπου μεγάλωσε, όπου υπήρξε πιστή σύζυγος ενός ανθρώπου ενάρετου και σοβαρού, — πεθαμένου τώρα, — η μητέρα πρόθυμη και άφοσιωμένη τριών καλών παιδιών, η κ. Λαγκάς, ψηλή, στεγνή, τα μαλλιά ήδη ψαρά στα σκουρόχρους, το πρόσωπο ήδη χαραγμένο με λεπτές ρυτίδες που κανένα καλλυντικό δεν είχε ελαττώσει, σπιτοβαρή, με ύψος συννεσταμένο και άπορασιτικό ταυτόχρονα, μιλούσε μ' αυτά τα λόγια φροντίζοντας για την μάρωση του πρωτοτόκου της, του Φίλιππου.

Αυτός ήταν, ένα πολύ ωραίο μελαγχροινό αγόρι, λεπτό και ζωρό. Η αλήθεια είναι ότι, μολονότι άνετα βόλετο τα εγχόσσια από τα λόγια των συμμαθητών του στο λύκειο, η αβρότητα του ήταν μεγάλη, και μεγάλη επίσης, εξ άλλου, η χαρά του που θα πήγαινε μόνος στο Παρίσι για να σπουδάσει.

Αόριστες ελπίδες προς μία ελεύθερη ζωή, συγκεχυμένοι πόθοι, ακόμη ακαθόριστοι, αισθηματικοί, ίσως-ίσως αισθησιακοί, τον ετάραξαν.

Η μητέρα του επανέλαβε:

— Μόλις φθάσεις στο Παρίσι, και εγκατασταθείς στο ξενοδοχείο των Τεσσάρων Έπις, όπου μ' έχεις υποδείξει ο φίλος μας Νεμπρυνάρ, θα π'ες πρώτα να έλπισεις, όπως σου πάει, την Τερέζα Λωβρύ. Ξέρεις ότι είμαστε μαζί στο παρθενιαγείο, και ότι ήταν η καλλίτερα την επίσκεψή σου και για να της αναγγείλω την επίσκεψή σου και για να την παρακαλέσω να σε εισαγάγει στην καλή κοινωνία του Παρισιού, πράγμα που θα σ' ωφελήσει πολύ, χρυσό μου, για το στάδιό σου. Είναι χρεά ενός ισχυράντος συζύγου, ασφαλώς θα έχει γνώσεις και μέσα μεταξύ των ιθυνόντων. . . . Σίγουρα και εκείνη δεν θα το λησμονήσει πως είμαστε άλλοτε τόσο καλές φίλες! . . . Ν' ακούς της συμβουλές που θα σου δώσω.

— Μαμά, μπορείς να βασίζεσαι σ' εμένα, είπεν ο Φίλιππος.

Ήταν απολαυστικός. Παραδεχόταν ασφαλώς, για να ευχαριστήσει την μητέρα του που έλπιε, και για να ετοιμάσει το μέλλον του, την κληρονομία αυτής της κ. Τερέζας Λωβρύ, μα την απεθανόντα εκ των προτέρων, φανταζόμενος μία γυναίκα σκληρή και αυστηρή, αναμειβόλας, αυταρχική ασφαλώς, και που θα άρπαζε το δικαίωμα να τον σωφρονίζει και να τον επιβλέπει.

Φθάνοντας στο Παρίσι, κατέβηκε στο ξενοδοχείο των Τεσσάρων Έπις, όπου έβγαλε στο δεύτερο πάτωμα, ένα άνετο

δωμάτιο. Έκαθνε και έγραφε άμέσως στην μητέρα του για να της διηγηθώ το ταξίδι και την εγκατάστασή του.

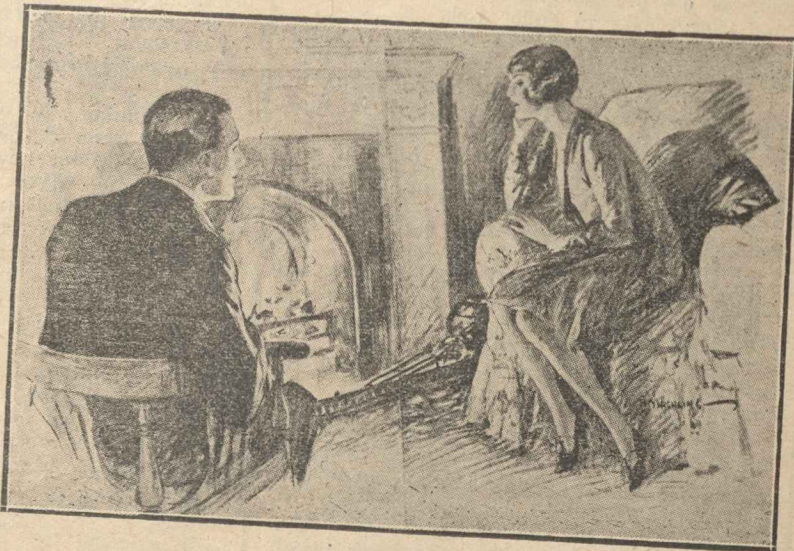
Κατόπιν σκέφθηκε ότι έπρεπε να αρχίσει τα σοβαρά πράγματα και να επισκεφθεί, εν πρώτοις, την κ. Τερέζα Λωβρύ.

Για να εκπληρώσει την άγγαρεία αυτή, συλλογίστηκε πως η κατάλληλη στιγμή ήταν να αρχίσει από το απόγευμα. Ντύθηκε με επιμέλεια, και κατά της τρείς, γαντοφορεμένος, έπίσημος, στενοχωρημένος, χτυπούσε το κουδούνι του μεσαίου πατώματος ενός ωραιότατου μεγάρου της συνοικίας Έτουάλ.

Είπε τ' όνομά του στην υπηρέτρια που του άνοιξε, και που τον έκανε να σαστίσει. Κοιμή, άξιωσέ με, τον ώδηγησε σ' ένα μεγάλο, φωτεινό δωμάτιο, όπου τον άφησε να περιμένει.

Μία άλλη πόρτα άνοιξε και ένα άλλο νέο και παραμυθιό πλάσμα φάνηκε, γελαστό, τεινόντας το χέρι.

— Έλατε λοιπόν! . . . Πόσο είμαι εύθυ-

Σαν δύο καλοί φίλοι, μιλούσαν για τη ζωή του Παρισιού.

χής που σ'ας βλέπω! . . . Σας περίμενα άλλως τε προηγουμένως. . . . Καθώς. . . . Πήγε μου, πως είναι η μαμά σας, η αγαπητή μου Κλοτίλδη; . . .

Ο Φίλιππος δεν άπαντούσε. Δεν μπορούσε να απαντήσει, ήταν πνιγμένος από την εκπληξη, από την συγκίνηση. . . . Τό μικρό θελκτικό σαλονάκι με την διακριτική πολυτέλεια, το μεθυστικό και διαπεραστικό άρωμα, που πετούσε μέσα στην χλιαρή άμεσηφαιρα, ανακατεμένο με την μυρωδιά του Ανατολίτικου καπνού, τα μαλακά καθίσματα όπου καθόταν, το γλυκό φως των μισοκλεισμένων μετ' της κουρτίνες παραθύρων, το μοντέρνο τζάκι που έβγαζε στο βάθος, όλα αυτά του έδιναν την εντύπωση ενός μυθικού τόπου.

Και πιο φαντασμαγορική ακόμη, για την άπειρία ενός επαρχιώτου, ενός παιδιού που άνετραφη με τόσο αυστηρότητα, ήταν η νεαρή γυναίκα, που ερχόταν λυγρή και χαριτωμένη να καλήσει μέσα σ' ένα βαθύ φωτεινό, και να ξαναπαύει από μία σταχτοθύκη, πάνω σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι, ένα λεπτό ταίγιο του οποίου ο καπνός υπερνικάει της φράσεις της.

Ήταν μετρίως αναστατωμένος, το ελαφρό μεταξωτό της φόρεμα τύλι της σβέλτης και μετωμαγμένης γραμμής της, άφινε γυμνό τον ώμο της λαμύ.

Τό φτασίδι, καμωμένο με τόσο τέχνη, που φαινόταν σ'αφροί χάρισμα, έκαμε ακόμη πιο γοητευτικό το λεπτό πρόσωπο, με τό στόμα με τα μεγάλα μάτια ζωηρεμένα κάτω από τα λεπτά αποτριχωμένα φρύδια, που έσμιγαν σχεδόν με την φουντωτή και άπικνη φράντζα των στιλπνών, κοντών, και πυκνών μαλλιών της. Μπορούσε σ'ε τέτοια νεότητα, σ'ε τόσο γοητεία, σ'ε τόσο θριαμβευτική λάμψη, ο Φίλιππος Λαγκάς έμεινε έκθαμβος, σαστισμένος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ΛΙΛΗ ΚΟΝΤΟΝΗ

Η ΜΟΡΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Όταν σταυρώσαν τον Χριστό
Έβγαλε με φωνή
Και είπε στο Θεό:
— «ΗΛΙ, ΗΛΙ, ΛΑΜΑ ΣΑΒΑΧΘΑΝΙ».
Και σ' αυτόν που σ'αυτοφώνει
Κάθε μέρα, κακογύριστα Λιλή,
Φωνάζει στο Θεό:

— Λιλή, Λιλή, Λαμ άχ-Σαβ-αχ θανά!

Να με έρωτική επιστολή έμμετρον που έλαβε προχτές η πεταχτή και λαοτιχένα μπαλάντα του Έντελλ ή Λιλή Κοντονή από κάποιον θαυμαστήν της και με την όποιαν κάνω άρχη της σελίδος μου. Ως γνωστόν οι θαυμασταί των μπαλαριών του θεάτρου μας παρ' όλων των κρίσεων εξακολουθούν να είναι πολυάριθμοι και να αυξανονται ως η άμμος της θαλάσσης. Οι θαυμασταί είναι ως επί το πλείστον νεαροί κορτάκηδες. Ένας απ' αυτούς, ο Νικολάκης Γ. . . . έρωτευμένος ως τα μούδια του παλιού με την Λιλή, χωρίς να είναι ποιητής — όπως ο ίδιος γράφει — ένευενούθη από την καρδιακήν πόνην του και έσκαρωσε το άνωτέρω δακτύλιχο το όποιον ασφαλώς το άνω παρ' έξυμνο από τον συγγραφέα του. . . .

Ο Νικολάκης λοιπόν ο Γ. είναι ένας από τους θαυμαστάς τους πολλούς της Λιλής. "Ας είναι. "Ας τον αφήσουμε στην καίλα του τον έρωτα. Αρκετά τον κοσμοπολίτικα βγάδντας του στη φόρα τα ιδιαίτερά του και τα προδόντα την διανοητικήν του κατάστασην ποιητικά του κατασκευάσματα.

Ας πάρουμε τη Λιλή τώρα. Την Λιλή την ανακατανοή.

— Τίσες και τόσες μπαλαρίνες έγραψες στην Έβδομάδα και μένα άφησες έξω. . . .

— Άγριες. Τι να σου κάνω; Έμεινες έξω του Νυμφώνος μορφή Παρθένος!

Η Λιλή η όποια δεν σκαμπάζει και πολλά λόγια, έσπευσε να πει:

— Όχι να πω, μου λείπει.

— Πού, στον Νυμφώνα;

— Να, . . .

Κοιμάται να γίνη. "Ας άνοίξουμε την πόρτα του Νυμφώνος και άς αφήσουμε να περπατήσει και η Λιλή μέσα. . . .

Λιλή λοιπόν, Κοντονή. Τό πραγματικό της όνομα είναι Ξένη, η Λιλή είναι χαϊδευτικό.

18 χρονών μόλις θα είναι τώρα. . . . Πού έζη, πριν, στο 1923, οι γονείς της την πάντρεψαν με ένα έμπορο, τον Π. Κοντονή, μια σταλιά αυτή και τραντάξεη χορών ο σύζυγος.

Τό ερωτικό ο νύμφη άλλα λόγια έβγαλε, τ' ο νύμφη, τ' ο νύμφη.

— Με παντρεύτηκε, μου λέει, η Λιλή, γιατί ήμουν πολύ ζωηρή κοπέλλα, νεοική, μ' άρεσαν η τρέλλες, τα γλέντια, τρελλανόμιανα για το χορό μ' έλο στα χοροδιδασκαλεία έρωτα.

— Αλλά όμως. Δεν μ' άρεσαν η τρέλλες να ποησία. Μ' άρεσε να κάνω παρέα με άντρες, πολλούς άντρες, με μεγαλύτερες από μένα γυναικίδες, να γλεντάω, να τό σκάω από τό σπίτι μου να πηγαίνω έκδρομή χωρίς να δώσω καλό στο νου μου. Όλα με άρέσει.

Την παντρεύτηκε λοιπόν οι γονείς της, για να της ζωογονήσει της Λιλής, και δεν πέρασε καμιάς μέρας που η Λιλή και ο σύζυγος, ο σύζυγος και η Λιλή, χωρίζανε τα τσανάκια τους. Η κοίτης της Λιλής και τα κοινοδωμάτια της, μετεφέροντο, αλλά όχι στο παρόν, αλλά. . . . όπως θα δούμε παρακάτω, και ο σύζυγος έπαυσε τα ματάκια του. (Μπορούσε να κινή και τίποτ' άλλο;).

— Έρωτα πού λέει, μου λέει η Λιλή άπολογημένη.

Τό διηγείται η άδελφοθή έλα με μία μεγάλη απάθεια που μου κάνει εντύπωση. Έρωτα. . . .

— Καί πώς πάλι στον πατέρα σου;

— Καί πού πάλι στον πατέρα μου; Κλέμντηκα και

έφυγα με κείνον που άγαπούσα.

— Με ποιόν;

— Με τόν. . . .

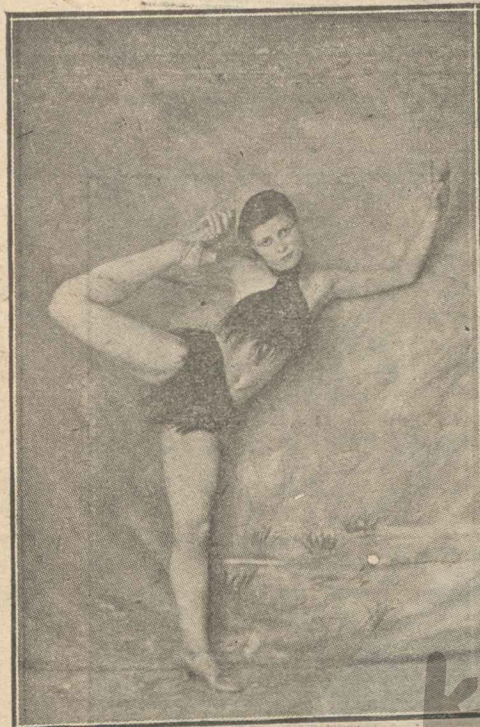
"Ας μου έπιτραπή να σιωπήσω εδώ. "Ας κρατήσω μυστικόν τό όνομα του κ λ έ π τ ο υ ο όποιος εισήλθε εις την οικίαν του κ. Κοντονή και διασφύξεας τό κλειθρον του στήθους της Λιλής, άφησε την καρδιάν της.

— Τόν ειχες αγαπήσει αυτόν;

— Τρελλά. . . . Μου άπανταί με την ίδια άφέλεια πάντα.

— Μωρέ μπράβο σου;

— Και γιατί να μη τον αγαπήσω; Σάματι δεν είχα και γώ δικαίωμα ν' αγαπήσω έναν άνθρωπο; Ό άνθρωπος που μου δώσανε για άντρα μου, δεν ήτανε της καρδιάς μου. Με

Λιλή Κοντονή.

τό ζόρι ήτανε η παντρεία.

— Και πού τον γνώρισες τόν.

— Ό άντρας μου με είχε πολύ περιποιημένο, ήτανε τρομερά ζηλιάρης γιατί με αγαπούσε.

Όταν παντρευτήκαμε, σ' έλίγες μέρες, με γύφτισα του έλε πώς θα με χάζει γύγγορα, και από τότε δέ με άφησε ούτε μία στιγμή μονάχη μου να ξεμειτώ από τό σπίτι.

— Και καλά πού τον γνώρισες τόν.

— Εδώ είναι ο κόμπας. "Η Λιλή σκάει στα γέλια. "Ο. . . . ήτανε ο δασκάλος μου.

— Δασκάλος σου;

— Να. . . . "Ητανε νοικής μας, φίλος του σπιτιού μας και κάθε άλλο παρά υποφύλακός μας, όπως είπες.

— Σ' έμάθαινε λοιπόν γράμματα;

— Να. "Ημουν άγραμμάτη όπως είπες. Γιατί είχα άφοροσύνη και με είχαν βγάλει από τό σχολείο, και κατόπιν δταν έβγαλα από τό σχολείο, με παντρεύτηκε. Πού ήθελες να μάθης, πού θα τό μάθαινες; Στο χοροδιδασκαλείο ή στις έκδρομές. . . .

— Έβγαλα πού να τό μάθης. Και να ήθελες να μάθης, πού θα τό μάθαινες; Στο χοροδιδασκαλείο ή στις έκδρομές. . . .

— Έβγαλα. Κάθησα λοιπόν πού λες κοντά στον νοική μας, έμαθα γράμματα, κ' όταν προχώρησα άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

— Όταν προχώρησε άρεκέτα, ο δ δάσκα-

ΠΩΣ ΖΟΥΝ
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ

— Άκριβώς. Τόσκασα με τόν δάσκαλό μου.

— Μπράβο σου. . . .

Να με πολύ επιμελής μαθήτρια, λοιπόν. . . .

Και δέ μου λές, πώς βγήκες στο θέατρο; την έρωτώ.

— Όπως βγαίνουνε όλες, μου άπανταί.

Μ' άρεσε και βγήκα. . . .

Της άρεσε και βγήκε. Σάματι χορεύουνται και πολλοί κόποι να βγί κανένας στο θέατρο; Οι μουσικοί θάσσι νάνα καλά και από καλό-γορες. . . . Άλλο τίποτα.

Η Λιλή μάλιστα πού είχε και προσόντα; Ζωηρή, (θεοτέλη δηλαδή) με ώραία πόδια, τετραπέρατη και με ερ (λ ο ν) . . .

αυτά είναι προσόντα πού. . . . όχι μπαλαρίνα μπορεί ν' άναδείξουν με κοπέλλα, αλλά καί ο π ε ρ ο τ α γ ο ν ι σ τ ρ ι α ν !

Όχι παίζουμε. Ίδιατέρας παίζει όλο στο θέατρο μία μπαλαρίνα να έχη τόν έρωτα της. Να έχη δηλαδή έξασφάλιση τό φαί, τόν ύπνο, τό ντύσιμο και τα άλλα μικροέξοδα και τα λεπτά της ε δ ε κ α η μ ε ρ ο ι α ς νά τα τρώη ο καφετζής και η ακουπίστρα του καμαρινού, και να μένη και βρεσέ πάλι στον «αλτο» και στον «αταλλά».

Έτσι λοιπόν βγήκε η Λιλή στο θέατρο. "Αμυστη στην άρχη, μικρό μυσθό κατόπιν, πρώτη μπαλαρίνα κατόπιν και ύστερα άπαράτη-τη για ένα θάσο πού διατηρεί μπαλέτο. Αύτη είναι η Λιλή. "Απαράτητη για ένα μπαλέτο καλού μουσικού θάσου. Τετραπέρατη, παίρνει όλους τούς χορούς με τό πρώτο, ακούσια-στη, πρώτης τάξεως στη δουλειά της, έρωτική και προσάντων τακτική. Η κ. Γιούζοβα, δι-πλά στην όποια και η Λιλή έγινε μπαλαρίνα, την κατατάσσει μετάδ των πρώτων μπαλαριών πού έβγαλε την τελευταία τετραπέρατη. Και αληθινά είνε μία από της καλές. . . . Και έπειδή σ'ας ανέφερα για την κοπέλλα Γιούζοβα, πρέπει να τονίσω ότι η κοπέλλα Γιούζοβα, η σύζυγος του κ. "Αντόνιου, είναι μία από της λίγες δασκάλες χορού πού με θαυμασία τέχνη μαθαίνει άρχη και τα κοινά να χορεύουν. Γιατί έδώ πού τα λέμε, καλύτερα μπορούμε να μάθουν να χορεύουν τα κοινά παρ' όσον έμεινες πού άνεβαίνουν μέχρι σήμερα στο θέατρο.

Και τώρα άφσώ μιλήσαμε για τη Λιλή, έλ-παίμε και λίγα λόγια για τό δάσκαλό της ο όποιος έγινε φίλος της, έλαμε και για τη δασκάλα της, άς μιλήσουμε για κανένα έρωτά της.

— Πώς είνε ο νοικής της καρδιάς σου πού σ'ας έλε; την ερωτώ.

— Είνε νοικής είναι Πάρι;

— Είνε τό νοικής καρδιάς και τό σπίτι λίγο είνε νοικής. . . .

Βοή την μπαλαρίνα, κάνει και πνεύμα. . . .

— Και πού τί θα γίνη;

— Τι θα γίνη. Δεν με νοικής για κανέναν. Κανένα κανονικό δάσκαλο δέ άρεσε. . . .

— Έσώ άρετά γράμματα, μου άπανταί, και δέ γράφεται ο δάσκαλος. . . .

— Μά όχι για γράμματα δέ κοιτά. . . . για νέο έρωτα. . . .

— Έρωτα ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

— "Ας την αφήσουμε να άνεβή να ντύθω. . . .

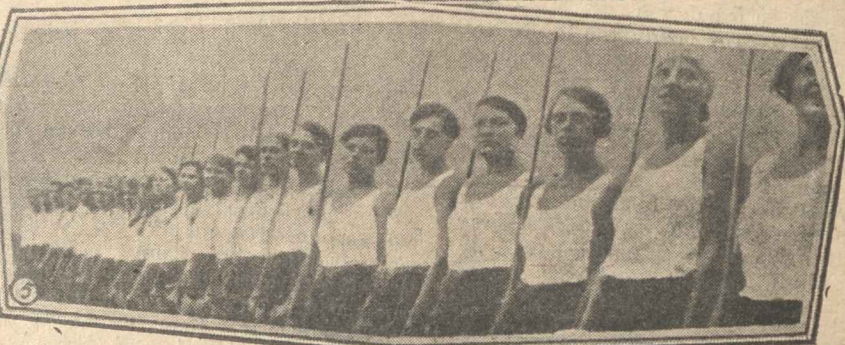
— Έχουμε ποσού; Ένα σπού για να νοικής την καρδιά μου, όπως και σ' μου είπες, μ' δέν τό απορρίπτω. . . .

— Δέ βασούσα. . . . είνε. . . .

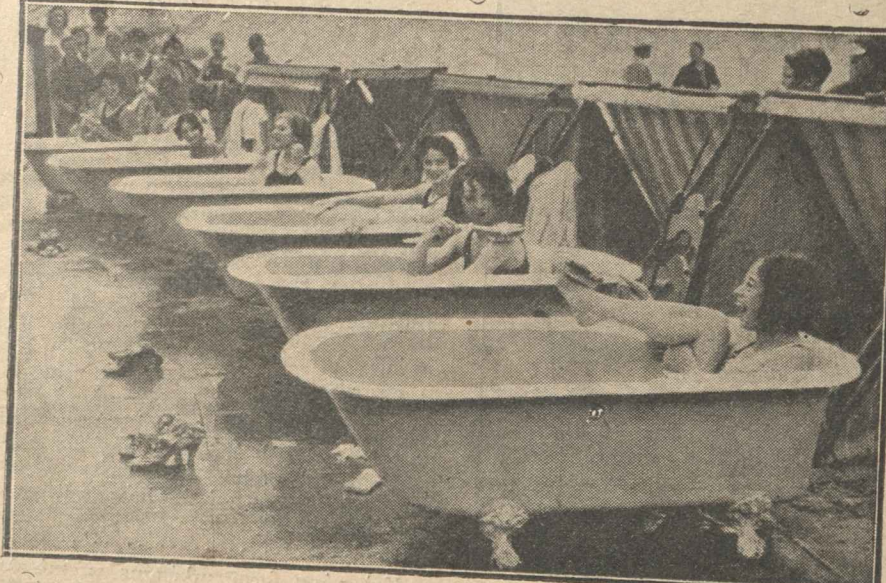
— Τι είναι. . . .

— Είνε άρχη και πρέπει να άνεβώ να ντύθω. . . .

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

ΑΝΩ: Τὸ Τσέπελιν πὺν κάμνει τὸν γύρο τοῦ κόσμου ἔχει μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τον καὶ ἓνα μικρὸν χιμπατζῆ ὡς «μασκότ».
ΚΑΤΩ: Μία γυναικεία γερμανικὴ ἀθλητικὴ ὁμάς πὺν γυμνάζεται στρατιωτικῶς στὸ Βερολίνο.

Ἡ μανία πὺν ἔχει κατὰκτῆσει τοὺς ἀμερικανοὺς μὲ τοὺς διαγωνισμοὺς μᾶς παρουσιάζει καθήμερινὸς ἐκπλήξεις. Ἐσχάτως στὴν Καλλιφορνία ἔγινε ἓνας διαγωνισμὸς πὺν ἐσημείωσε μεγίστη ἐπιτυχία: αἱ λαβοῦσαι μέρος εἰς αὐτὸν ἔπρεπε... νὰ γδυθοῦν, νὰ πάρουν τὸ λουτρό τους καὶ νὰ ντυθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα! Ἐνίκησε ἡ Miss Μαρκέλλα Ἀρνολδ, ἡ ὁποία κατῶρθωσε διὰ αὐτὰ σὰ τέσσερα λεπτά.

Πρὸ εβδομάδος ἐσημειώθη στὴ Βιέννη ἓνα τραγικὸ ἐγκλημα, πὺν ἀποδίδεται σὲ κανένα ἄγνωστο φρενοβλαβῆ. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἐτέντως στὴ μέση ἐνδὸς ἐξοχικοῦ δρόμου ἓνα σύρμα, τὸ ὁποῖον ἤνωσε μὲ τὰ ηλεκτρικὰ καλώδια. Τέσσαρες ποδηλάται διερχόμενοι ἤγγισαν τὸ σύρμα καὶ ἐφρονεύθησαν ἀμέσως, δεχθέντες τὴν ηλεκτρικὴν ἐκκένωση.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

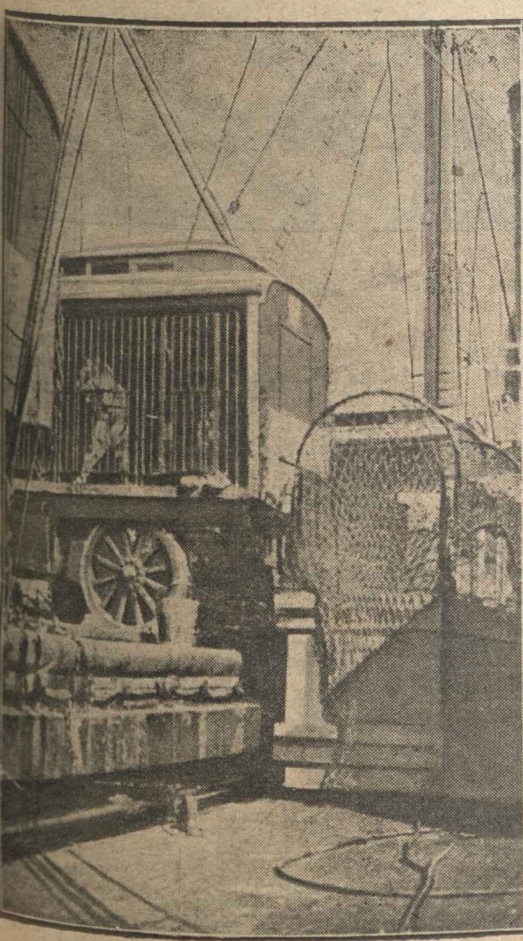
Ὁ καθηγητὴς Γιολάννουσεν ἔκαμε τὸν γύρο τοῦ Κῆπου τοῦ Βερολίνου ἐπιτυγχάνοντας βολῆς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, πρὸς τὰ βούλησιν βροχᾶς καὶ νύφης. Μόνο εἰς ἓνα χεὶρ συγκεντρῶσει χιμινὰς οὐσίας, τίς καταλλήλως πρὸς τὴν...

Τρεῖς ἀστέρων. — Πρὸ τινος ἔγιναν στὸ Χόλλυγουντ οἱ τρεῖς τοῦ γνωστοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ κινηματογράφου Τζὸν Τζιλμπερτ μὲ τὴν νεαρή καὶ χαριτωμένη ἀντιπάλιν του Ἰνα Κλαίρ. Οἱ δύο νέονυμφοὶ ὑπογράφουν στὸ ληξιαρχεῖο τὸ γαμήλιον συμβόλαιον.

Οἱ ἐγκαθιστρικοὶ τῆς ἀμερικανικῆς φυλακῆς πρὸς ἐστειλάσαν, ἔβαλαν φωτιά στὴ φυλακήν, προσεπάθησαν νὰ ἀποδράσιν. Ἰδοὺ μὲν ὁ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς φυλακῆς ληψθεῖσα ἀπὸ ἀμερικανικοῦ τὴν ὥραν τῆς στάσεως. Εἰς τὴν κεντρικὴν πύλιναν τῆς φυλακῆς τῶν καταδίκων μὲ τοὺς...

Ἐκς θαυμασίου τίγρης τῆς Βεγγάλης ταξιδεύει ἐπὶ ἀνταπολοῖου, προοριζόμενος γιὰ τὸν Ζωολογικὸ κῆπον τοῦ Λονδίνου. Εἶναι κλεισμένος μέσα εἰς ἓνα εἰδικὸν κλωβὸν μὲ τροχοὺς.

Μία νεοσύλλεκτη ἡθοποιὸς τοῦ ὀμιλοῦντος Κινηματογράφου, μὲ τὸν ἀγαπημένον της παπαγάλο: ἡ Ἰωάννα Ἀρθουρ, πὺν θρειαμβεῖ στὸ «Μροντγουαὶ Μπέμπης» (τὰ κορίτσια τοῦ Μροντγουαὶ).

Ἡ πολλὰ μᾶς γνωριμία, ἡ Ζοζεφίνα Μπαίκερ, παρθερίζει καὶ αὐτὴ ταξιδεύοντας μὲ τὸ γιῶτ της στὸν Ἀτλαντικόν.

Στὸ προηγούμενον φύλλο μᾶς ἐγράψαμε γιὰ τὸ προσκοπικὸ «Τραμπορὴ» τῆς Ἀγγλίας. Ἰδοὺ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν ἀγγλικῶν προσκοπικῶν Λόρδος Ρόμπερτ Πάουελ σάλπιζον σ' ἓνα τεράστιον προσκοπικὸ κέρας τὸ σάλπισμα τῆς ἐγάρξεως τῶν τελετῶν.

Είς τὴν Ἀγγλίαν ἰδρύθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνας σύλλογος ἀπὸ γυναικῶν, τοῦ ὁποῦ σκοπὸς εἶναι ν' ἀντιδρῶσιν ἐναντίον ἐδῶν τῶν κακῶν ἐπαρροῶν ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸν ὑπὸλοιπον κόσμον καὶ θέτουν εἰς κίνδυνον τ' ἀγγλικά ἥθη καὶ ἔθνη.

Παρ' ὅλον τὸν θεομωγὸν ζῆλον τοῦ νέου συλλόγου, μερὶς τῶν μελῶν του, ἀποτελουμένη ἀπὸ τῆς νεωτέρης κυρίας καὶ δεσποινίδες, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Προεδρεῖον ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἐνὰ μὴ γίνῃ συστηματικὴ ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς ἔξωθεν ἐρχομένης γυναικείας μόδας, διότι ἡ μόδα δὲν βλάπτει μίαν κοινωνίαν, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ζωογονεῖ καὶ τὴν ἀνανεώνει.

Εἰς τὴν Βιέννην ἐργάζονται τὴν περίοδον αὐτὴν τὸσον πολλοὶ οἱ κινηματογράφοι, ὥστε θέτουν σὲ κίνδυνον τὴν ζωὴν τῶν θεατρῶν.

Αἱ κυρία συνήθιζον σιγὰ-σιγὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰ κινηματοθέατρα μὲ μεγάλη τουαλέττα ὅπως ἄλλοτε ἐπὶ γαίαναν ντυμένες εἰς τὴν ὕπερα.

Οἱ ἀριστοκρατικοὶ μάλιστα* κινηματογράφοι τῆς Βιέννης, συγκεντρῶνουν τὸσον λαμπρὸν κόσμον, ὥστε ὑπάρχει φόβος ἂν ἡ μόδα αὕτη συνεχισθῇ καὶ τὸν χειμῶνα νὰ νεκρωθῇ ἡ κίνησις τῶν θεατρῶν.

Εἰς μίαν ἔκθεσιν γυναικῶν ποῦ ἔγινε τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς τὸ Βερολίνον, ἀνεδείχθη δι' ἡ Γερμανία κατέχει σήμερον τὰ σκῆπτρα εἰς τὴν στερεωτέραν καὶ καλλιτέραν ἐπεξεργασίαν τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Ἐνας Γερμανὸς δημοσιογράφος ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀπὸ ἑνὸς πολυμήνου ταξιδίου μελέτης ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, γράφει εἰς τὰς σχετικὰς ἐντυπώσεις του, δι' ἡ Ἀμερικανὴ γυναικὴ τοῦ κινηματογράφου, εὐδοκεῖται εἰς ταυτὴν ἀκμήν, ὥστε ὅσα κερδίζει αὕτη εἰς ἕνα μῆνα, δὲν τὰ κερδίζουν εἰς τὴν Εὐρώπῃν αἱ συνάδελφοί της εἰς ἕνα ἔτος!

«Διὰ τουαλέττες καὶ ἄλλα σχετικὰ ἔξοδα, οἱ ἀστέρες δαπανοῦν ἐτησίως τὸσον μεγάλη ποσά, ὥστε ἂν ἐγίνετο μὴ συστηματικὴ στατιστικὴ ὁ ἀπεδείκνυνε δι' αἱ μεγάλα μορφὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου δαπανοῦν ὅσα δὲν δαπανᾷ καὶ τὸ πολυτελέστερον Εὐρωπαϊκὸν θέατρον διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν του ἐμφάνειν εἰς πολλοὺς μῆνες».

Ἄνθρωπος τῆς Νέας Ὑόρκης δαπανᾷ διὰ καταδρεγμὰ τῶν δρόμων καὶ καθαριότητα, πενταπλάσια ποσὰ ἀπ' ὅσα δαπανᾷ ὁ ἄνθρωπος τῶν Παρισίων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δρόμων του.

Ἐνας Ἀμερικανὸς καθηγητὴς ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθη ὡς περιηγητὴς τὴν παρελθούσαν ἀνοιξὴν τὰς Ἀθῆνας, γράφει εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα λατὰ περιοδικὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, δι' αὐτὴς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶδε τὰ ἀραιότερα γυναικεία μάτια τοῦ κόσμου, τῆς λεπτότερας ἀνδρικῆς σιλουέττες καὶ τὰ πρὸ χωριτωμένα παιδιά.

Ἐνας Ἀμερικανικὸς ἡθοπλαστικὸς σύνδεσμος ὑπέβαλε στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας Σικάγου τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

«Ἐπαρτέται εἰς τῆς γυναικῶν νὰ περιφέρονται ἐκάλυπτες στοὺς δρόμους τοῦ Σικάγου».

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀπήντησε: «Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐμποδίσω, ἐφ' ὅσον ἡ μόδα αὕτη δὲν ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν καὶ δὲν προκαλεῖ δυστυχίματα».

Ἐκεῖνοι ὅμως ποῦ δυσχεροῦνται τὴν περισσώτερον μὲ τὴν ἀπάντησιν αὕτη εἶναι οἱ διωμήχανοι καλτιστοί! Αὐτοὶ ὅμως φτάν' καὶ λίγα. Ἐφ' ὅσον κατεσκεύασαν κάλτσες «ἔσος», μὲ τὸ χεῖμα δηλ. τοῦ δερματός, ἡ γυναικὴς σκέφθηκαν διὰ τὸ δικὸν τοὺς δέμα ἦσαν καλλίτερον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸ καιροῦ ἐδημοσιεύσαμεν δι' ἡ «Ἐβδομάς», εἰσερχομένη μὲ τὸ 1050ν φύλλον εἰς τὸ τρίτον ἔτος, διὰ προδῆ εἰς μεγάλας ἀνακαινίσεις, ἀφῆλναι τὰς σελίδας τῆς, πλουτίζοντα τὴν ὕλην κλπ. Μεταξὺ τῶν μεταβολῶν αὐτῶν περιλαμβάνεται καὶ ἡ καθιέρωσις ἐδικῶν στήλων διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ κοσμητικὴν κίνησιν τῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ σύνταξις αὐτῶν διὰ ἀναπεθὴ φυσικὰ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνατοκιστὰς μας. Ἐπειδὴ δὲ μέχρι σήμερον διωρίσαμεν ἀνατοκιστὰς εἰς Θεσ/νίκην, Πάτρας, Λάρισα, Ἀργυροπόλιν, Λεβάδειαν, Πόρον, Νεμέαν, Χαλανδρίτσαν, Καρδίτσαν, Ἀγρίνιον, Μετ/νίαν, Κἀτω-Ἀρχάναις (Κορίνθ), Ἀμαλιάδα, Κέκρυραν, Νεάπολιν (Ἀνασελί-της), Καβάλλαν, Σύρον, Σπαθαράϊους, Βαθ (Σάμου), Σπάρτην, Κιάτον, Ρέθυμνον, Ἀμφίπολιν, Ἐλάτειαν, Σέρρας, Ἐρφέριαν (Κοζάνης), Παλυνία (Πολ. Νεαστάδμου), Βόλον, Χαλκίδα, Πύλον, Δράμιν, ἀπεφασίσμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὸ δίκτυον τῶν ἀνατοκιστῶν μας καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις εἰς τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦμεν. Καλοῦμεν πρὸς τοῦτο τοὺς ἐπαθιμοῦντας ἐκ τῶν φίλων μας ὅπως διορισθῶσιν ἀνατοκιστὰς μας, νὰ μᾶς ὑποβάλλωσι μέχρι τέλους μηνὸς Σεπτεμβρίου, σχετικὰς ἀτήσεις, ἀναφερούσας:

1) Τὸ ὀνοματεπώνυμόν του, 2) τὴν ἡλικίαν, 3) τὸ ἐπάγγελμα, 4) τὴν ἀκριβὴ διευθύν-σιν, 5) τρία γνωστὰ πρόσωπα τῆς πόλεως τῶν μὲ τὰς διευθύνσεις τῶν, ἀπὸ τὰ ὁποία δύναμεθα νὰ λάβωμεν πληροφορίας περὶ αὐτῶν. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις οἱ ἀνατοκιστὰς δύνανται νὰ ἦναι περισσότεροι τοῦ ἐνός, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ ἀνατοκιστὰς μας θὰ εἶναι ἀμισθοί, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ μικρὰ χρηματικὴ ἀμοιβὴ τῶν, ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τῶν, συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας θὰ λάβωσι δι' ἐγκυκλίον μας ἅμα τῷ διορισμῷ τῶν.

Ἡ διευθύνσις τῆς «Ἐβδομάδος» ἐπαυλάσσεται τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ. Ἄμα δημοσιευθῇ ὁ διορισμὸς, ὁ διορισθεὶς ὀφείλει νὰ μᾶς στείλῃ ἀμέσως δύο φωτογρα-φίας του, ὡς καὶ ὁ π ε ρ ὅ τ η ν ο ν β ε β ῶ σ ῖ ν τ ο υ δι' ἂν ποτὲ πανθῇ διὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ ἀμέσως τὸν διοριστήριόν του. Ἄμα τῇ λήψει τῶν φωτογραφιῶν, διὰ τῷ στείλωμεν ἐντυπὸν πιστοποιητικόν, ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ διαχειριστοῦ μας καὶ σφραγισμένον, ὡς καὶ ὁδηγίας μας περὶ τῶν ἐνεργειῶν του.

Κ ὁ ρ ῖ ο ς σ κ ο π ὸ ς καθε ἀνατοκιστοῦ μας, εἶναι ἡ διὰ σ υ σ τ η μ α τ ῖ κ ῆ ς ἐ ν ε ρ γ ε ῖ α ς ε ὑ ρ υ τ ῆ ς διὰ δ ο σ ῖ ς τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὑποχρεοῦται νὰ μᾶς τηρῇ ἐνημέρους τῶν ἐνεργειῶν του δι' ἀναφορὰς τοὐλάχιστον μίαν φο-ραν κατὰ μῆνα. Δικαιοῦται δὲ νὰ μᾶς ἀπο-στείλῃ κοσμητικὴν καὶ πνευματικὴν κίνησιν τῆς ἐπαρχίας του. Περισσότερας ὁδηγίας θὰ λαμβάνῃ δι' ἰδιαιτέρων ἐγκυκλίων καὶ ἐπιστο-λῶν μας, κατὰ τὰ ἐν τῷ φύλλῳ μας τῆς 16) 3) 29 ἀναφερόμενα.

Ἡ διευθύνσις τῆς «Ἐβδομάδος» ἐπαυλάσσεται τὸ δικαίωμα νὰ παύσῃ πάντα ἀνατοκισ-τὴν ἀμελοῦντα τὰ καθήκοντά του, ἢ τὴν ἀ-ποστολὴν τῆς μηνιαίας ἀναφορᾶς.

Γεωργιόπουλον, Θεσσαλονίκην, Δρ. 12 διὰ τὰ ὑπόλοιπα 4. — Μ. Γκοτζίδης, Θεσ/νίκην. Ἡ «Παλὴς Ἀγάτες» τιμῶνται διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας Δρ. 15, εἰς γραμματόσημα. Εἰς τὰ διδλωπολεία πωλοῦνται Δρ. 20. — Α. Κωστόπουλον, ἐνταῦθα. Φωτογραφία ἐλ-ή-φθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Σπ. Κάσσαν, Ἰω-άννιν. Δὲν ἔχομεν τὸ διβλὸν ποῦ μᾶς ζητεῖ-τε. — Μ. Οὐδινώτη, ἐνταῦθα. Ὑπάρχουν. Ἀποστείλατε Δρ. 3 δι' ἔκαστον.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ἀπαντῶντες εἰς πλείους ἀναγνώστας μας οἱ ὁποῖοι διαρκῶς μᾶς ἐρωτοῦν σχετι-κῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν:

— Ὑπάρχουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ὅλοι οἱ παλαιοὶ ἀριθμοὶ τῆς «Ἐβδομάδος», τιμώ-μενοι Δρ. 2 ἕκαστος. Ὅσοι θέλουν, ἂς μᾶς γράψουν τοὺς ἐλλειπόντας ἀριθμούς, ἐσω-κλειόντες δι' ἕκαστον ἀριθμὸν Δρ. 2. — (εἰς γραμματόσημα, ἢ εἰς χαρτονόμισμα) διὰ νὰ τοὺς στείλωμεν, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τε-λῶν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κασοροβόλης δι-σκος Ἰωσήφ ἐβόηκεν εἰς πύργον καὶ το-σοφὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Β-έννης καὶ φίλον του.

Συνομιλοῦντες οἱ δύο περπατοῦντες εἰς μίαν ἀπότομον κατηφορίαν.

Ὁ καθηγητὴς ὁμιλῶν διὰ τὴν σπουδὴν το-σμπαντος καὶ ἔχων διαρκῶς τὸ βλέμμα το-μένον εἰς τὸ κενόν, ἀνέκτισσε εἰς τὸν φι-λοσοφὸν διαφόρους θεωρίας.

Αἰφνιδίως ὁ καθηγητὴς ἐκτόπισε εἰς το-ποιο κοτῶν καὶ ἔπρεσε κάτω.

Ἀπὸ τὴν πτόσιν αὐτὴν ἔπαυεν ἑαυτο-νως τὸ δεξιό του πόδι.

Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ χωρίς ἄλλο ἢ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰστασιν τοῦ κατα-σοφῶ, τοῦ εἶπε:

— Μὲ τὸ νὰ κατὰς ὅλο ἡμέραν καὶ νὰ ρευνᾷς μὲ τὴν σκέψιν σου τὰς θεωρίας το-σμπαντος, δὲν ἐπρόσεξες τὸ κατὰστασιν το-ρίσκοτο ἐμπρός σου καὶ ἔτσι ἔπαυες τὰς πα-θές.

Κατὰ τὴν γυναικαίαν τοῦ Βαβέλ ἡ γάλλος λοχαγὸς ἐπληρώθη βαρεὶα καὶ τοιμοθάνατος. Ἐνῷ μετεφέρετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον διὰ νὰ διερχετο ἀπὸ τὸν τῶνον τῆς μετὰ τὸν ὁ τότε γάλλος πρωθυπουργὸς Κλεμανσώ, ὁ ποῖος ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ γωμένου ἀξιωματικοῦ.

— Ἐγνώρισα τὸν πάπαν του, εἶπε ὁ Κλεμανσώ. Ὁ γέρον αὐτὸς ἔβλεπε τὸν πᾶ-ντα καὶ πληροφοροῦν τὴν ἐνδοξὴν κατὰστασιν τοῦ ἐγγόνου του εἶμαι βέβαιος δι' ἂν δὲν ἔπαυ-ση νὰ ἐπὶ τῆς τρομέας εὐδοκίας.

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ὁ ὁποῖος ἦτονος τῶν γοῦς τοῦ Κλεμανσώ, εἶπε, μὴ μὴ κατὰστα-νὰ ἀρῶς εἶ, τὴν ἀκλινότητα εἶσιν.

— Ὁ πάππος μου μοῦ ἔγραψε εἰς τὸν πα-ταῖον του γράμμα, δι' ἡ διατρέψιν καὶ τὴν ζωὴν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ εὐδὸς ὁ γω-τευθεὶς ἐγγονός του.

Ἐνας κριτικὸς ἐπέκρινε κάποιον τῶν λὸν ποιητῶν Μυσσὸς διὰ τὴν ἐκπληκτικὴν ποίησιν.

— Κρίμα! εἶναι λαμπρὸς παρὰ τὸν φθαρμένον ἀνθρώπου.

Ὁ Μυσσὸς εἰς τὴν ἐπὶ κριτικὴν αὐτῆς τῆς:

— Αὐτὸς ὅμως εἶναι ἡλικίᾳ ἀνθρώπου καὶ διὰ τὴν ἀκλινότητα εἶσιν. Φοβόμαι διὰ τὴν εἶναι χειρότερον ἀπὸ αὐτὸ ποῦ μὴ κατὰστα-νὰ ἀρῶς εἶ, τὴν ἀκλινότητα εἶσιν.

Λέγεται δι' μετὰ τὴν παραστῆσιν τοῦ Μυσσέ, ὁ ἐν λόγῳ κριτικὸς ἐκτόπισε τὴν γίνῃ ποῦ διεφθαρμένος καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπλη-κτικὴν ποίησιν.

Ὁ Μυσσὸς, εἶπε πάλιν:

— Πληροφοροῦμαι δι' ὁ Χ. Χ. διὰ τὴν νὰ γίνῃ... διεφθαρμένος. Τὸν λαμβάνω ὅτι ἀρχίζει ἀργὰ καὶ εἶμαι βέβαιος δι' ἂν δὲν τὰ καταφέρῃ. Διότι, τὸ διεφθαρμένον εἶναι τοῦ δὲν τὸν παρεμποδίζει διαρκῶς καὶ νὰ γίνῃ ἕνας ἀρῶς τῶνος διεφθαρμένος καὶ πῶς περιπνέω εἶμαι ἐγὼ.

Ὁ Βολταῖρος δὲν ἠθέλησε νὰ ἀπο-κριθῇ τοὺς φιλολογικὰς ἐρωτήσεις. — Ἐξέρετε δὲ γὰρ ποῦν λόγῳ; Ἐγὼ ποτε. Ἀπολύτως, διότι διὰ αὐτὸν εἶναι τοῖς θεωροῦν τιμὴν τῶν νὰ γίνετο ἐκ-μὸν λόγος διὰ τὴν ἀσημαντὴν ἐκπλη-κτικὴν ποίησιν. Λοιπὸν δὲν θέλω νὰ τοὺς εἶδω αὐτὴν τὴν νοποίησιν.

Ὁ τῶς Κάξος ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ διὰ τὰς ἐρωτήσεις.

— Εἶναι φοβερόν, εἶπε κάποιος ἐκ-τῶν, ἡ μανία αὐτῆς τοῦ Αἰνσάιναϊν. Ἐγὼ γινώσκω διὰ τὸ στρέψιν τοῦ πνεύματος διὰ τὴν τακτικὴν τῶν μονάδων τοῦ πνεύ-ματος μάχης.

Εἶναι ἀβλαβὴς διότι ἐνεκ-ρίθη ἀπὸ τὸ ἀνώτατον ὑ-γειονομικὸν συμβούλιον. Ὑπερέχει ὅλων διότι ἐβραβεύ-θη εἰς τὴν διεθνῇ ἔκθεσιν Παρισίων 1926 μὲ διπλωμα-τιμῆς. Εἶναι εὐχρηστος διότι δὲν εἶ-ναι διόλου λιπαρά, τὴν προ-τιμοῦν ὅλαι αἱ κυρίαὶ διὰ τὸ λεπτόν ἄρωμα τῶν ρόδων.

Η ΕΣΤΑΥΡΙΚΗ ΔΟΜΑΙΣ

Γαλλική εὐθυμογραφία

Η ΧΑΜΕΝΗ ΚΥΛΟΤΤΑ

Ένας Γασκωνός, κατώτερος αξιωματικός του πεζικού, έφυγε από τον στρατό για να γυρίσει σπίτι του. Είχε πάρει εξάμηνον άδειαν και είχε να κάνει ταξίδι διακοσίων λευγών, αυτός και το άλογό του, το όποιον ήτανε πειό λιγνό από τα άλλα της Αποκαλύψεως. Το άλογό αυτό είχε εν τούτοις πολλή φωτιά και τόλμη; ήτανε ο Γασκωνός των αλόγων μπόρουσε ν' αποτελέσει με τον κύριόν του τέλειον κένταυρον. Το πορτοφόλι του Γασκωνού ήτανε πολύ ελαφρό. Έξηντήθη εις απόστασιν εξήντα λευγών από το σπίτι του. Τι να κάνει; Εύνοι και ξαναξύνει το κεφάλι του, σκέπτεται και ξανασκέπτεται, για να εύρη κάποιον τρόπο να γλυτώσει απ' τη δύσκολη θέσι στην οποίαν βρίσκεται, όταν αίφνης παρουσιάζεται στον δρόμο του ένα χάνι πλούσιου εξωτερικού. Ο Γασκωνός μπαίνει μέσα στο χάνι έχοντας πεποίθησι στο έφευρετικό του μυαλό και ελπίζοντας στην θεία Πρόνοια.

Από το ύψος του, από τους ελεύθερους τρόπους του, μπορούσε κανείς να τον πάρη για λόρδο.

«Εμπρός, είπε στον πανδοχέα, καλό φαγι και καλή φωτιά». Ήτανε χειμώνας. Τον περιποιήθηκαν περίφημα.

Όταν έφαγε, ο καλός σου πλάγιασε σ' ένα καλό κρεβάτι. Επαπλωμένος στα μαλακά πούπουλα ζητεί νάβρη κάποιον στρατήγημα, το όποιον όχι μονάχα να μπορέσει να τον βγάλη από την δύσκολη θέσι του, αλλά και να μπορέσει ακόμα να του προμηθεύη μερικά λεφτά για να τον βοηθήσουν να φθάση σπίτι του.

Αφού σκέφθηκε πολλή ώρα, να τι τρόπο ήρε. Σηκώνεται τα μεσάνυχτα, σκαρφλώνει στην στέγη με την εύλυγισία ενός πιθήκου της Σενεγάλης και κρύβει την κυλόττα του κάτω από τα κεραμύδια. Έπειτα ξαναγυρίζει στο κρεβάτι του και αποκοιμείται βαθειά. Την άλλη μέρα, όταν θέλησε να σηκωθῇ, φώναξε στην υπηρέτρια με επιβλητικό τόνο φωνής. Η υπηρέτρια έτρεξε άμέσως.

«Αναψε μια καλή φωτιά, της λέγει, γιατί θέλω να σηκωθώ». Φορεί μια πιτζάμα και ζητεί την κυλόττα του.

«Διάβολε! όνειρεύομαι; πού είναι η κυλόττα μου; Πέταξε; Να την εύρουν!» είπε φωναχτά.

Και ξαναχώνεται κάτω από τα δυό χοντρά παπλώματα. Ψάχνουν, σκαλίζουν παντού, δεν βρίσκουν όμως την κυλόττα. Πότε πότε ο Γασκωνός έλεγε με τον φυσικώτερο τρόπο.

«Διαβόλοι κατοικούν σ' αυτό το χάνι! Ο έωσφόρος ήλθε και πήρε την κυλόττα μου; Είναι; να τα χάση κανείς!»

Έπειδή με τις φωνές του ανησύχησε όλο τον κόσμο, έφθασε ο πανδοχέας και μαθαίνει την ιστορία της χαμένης κυλόττας. Ξαναζητεί να την εύρη, αλλά του χάκου. Κάνουν το χάνι άνω κάτω, αλλά πού κυλόττα.

Έπειτα από την λεπτομερή αυτή έρευνα, ο Γασκωνός λέγει στον πανδοχέα.

«Δεν ήρθα χωρίς κυλόττα, νομίζω, αυτό είναι φανερό. Εκείνο που λυπούμαι περισσότερο είναι ότι είχα μέσα στην τσέπη της κυλόττας είκοσι πιστόλες, ή όποιες, χωρίς άλλα, είναι ή μοναδική αίτια της άτιμης αυτής κλεψιάς. Πρέπει να εξετάσετε τους υπηρέτες σας». Ο πανδοχέας δεν μπορούσε ν' αμφισβηλή ότι η κυλόττα δεν είχε παρθῇ. Φωνάζει, άγριεύει και προστάζει να παρουσιασθούν μπροστά του όλοι οι υπηρέτες του. Η γυναίκα άρχίζει; και αυτή τις φωνές και το πανδαιμόνιο αυξάνει. Οι υπηρέτες, άθωοι, σωνάζουν δυνατότερα από τον προϊστάμενο και την γυναίκα του.

Ο Γασκωνός με την μεγαλείτερη ψυχραιμία, εξακολουθούσε να λέγει. «Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα απ' αυτή τη δουλειά: Όσο τόσο δεν θέλω να σας παραδώσω στην άστυνομία. Ακούστε, εξηκολούθησε, με πολλή καλωσύνη, ως πού ν' ανακαλύψετε τον κλέφτη, εγώ πρέπει να φύγω: ή συνείδησίς μου δεν μου επιτρέπει να υποβάλλω μήνυσιν εναντίον σας: είναι μια υπόθεσις άτυχής για σας: σας λυπάμε και θα υποβληθώ σε μια θυσία. Δώστε μου μια κυλόττα και δέκα ή δώδεκα πιστόλες και σας χαρίζω τις άλλες. Εάν καταφεύγαμε στα δικαστήρια, θαπρεπε να πληρώσετε εν πρώτοις τον δικηγόρο σας: ή υπόθεσις θ' άργούσε να τελειώση: ως έλθουμε σ' ένα συμβιβασμό».

Ο πανδοχέας σπεύδει να δεχθῇ τον συμβιβασμόν αυτόν, τον όποιον βρίσκει ικανοποιητικό. Είχε μια καινούργια κυλόττα, την όποιαν δεν είχε φορέσει καθόλου, την δίνει στον Γασκωνόν, του μετράει δέκα πιστόλες, του χαρίζει το φαγητό και το κρεβάτι και ο Γασκωνός τρέχει ακόμα.

Είναι όμως κρίμα ότι ένα τόσο έξυπνο κόλπο δεν είναι παρά απάτη.

ΓΚΥ ΠΕΡΟΝ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΚΑΠΩΣ ΑΡΓΑ

— Μαμά, μπορώ να μιλήσω;
— Όχι, μικρέ μου, ξεύρεις πού σ' έμπόδισαν να μιλής στο τραπέζι.
— Δεν μπορώ να πώ ούτε μια λέξι;
— Όχι, περίμενε, να διαβάση ο μπαμπάς σου την έφημερίδα του.
Όταν τελείωσε το γεύμα ο πατέρας άκούμ-
βησε την έφημερίδα στο τραπέζι.
— Αί, λοιπόν, μικρέ φλύαρε, τι ήθελες να πῇς;
— Ότι το ρομπινέτο του μπάνιου έμεινε άνοιχτό...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

— Γιατί έφυγες από το σπίτι πού εϊργάζεσαι τελευταίως;
— Κυρία, αυτό είναι επαγγελματικό μυστικό.

ΔΟΡΙΚΗ

— Ποιός σας είπε, κύριε, ότι άπκτω τον έραστήν μου; Άπλούστατα έχω πολλούς.

ΑΧΡΙΟΝ—ΣΗΜΕΡΑ

— Γκαρσόν βεβαιώνω ότι αν και είνον παρουσιάσετε τόσο κακοημένα φαγητά, είναι σήμερα ή τελευταία φορά που τρώω εδώ!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ

— Μα γιατί θονήθηκε να δώση; την έπαιθονσίν σου εις τον φίλον Ν...; Εν τούτοις δεν είναι πιστωτής!

— Αυτό αλήθεια... αλλά μπορεί να μην

ΜΕΤΑΕΥ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

— Φαίνεται πως τώρα είναι ή μέρα σου, σέ γλυκομιλεί ή κυρία;

— Όχι, ή κυρία... ό κύριος μόνον.

Η ΧΗΡΕΙΑ ΤΗΣ

— Ω! Ω! τρεις φορές χήρα! Δυστυχισμένη, σεις δεν συντελέσατε τίποτα σ' αυτό!

— Όχι, σας το όρκίζομαι, είχα τούτη την γυναίκα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ

— Είναι ό τελευταίος γύρος του χορού πού κάμνετε δεσποινίς;

— Όχι, όλος διόλου, κύριε: τον τελευταίο χορό θα με κάμῃ ή μαμά να τον χορεύω, έτσι θα πάμε σπίτι.

Η ΔΟΡΙΚΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Άναγγέλουν εις την Αλήν ότι άπέθανε μια άδελφούλα.

— Τι εύτυχία! φωνάζει, το ξέσπε ή μαμά!

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΦΘΑΡΗ

Εις ένα σαλόνι όμιλεί μια παλαιά φίλη σκοπ γνωστή διά το κακό πού έκαμε σ' αυτήν την άγάπησαν.

— Καλλονή, χάρις, θροσά, όλα αυτά έκαναν μόνον ή καρδιά μου δεν έφθαρῃ.

— Πολύ φυσικόν, παρατήρησε κάποιος πού την χρησιμοποιήσατε όλιγώτερον...

Η ΛΥΠΗ ΤΩΝ

— Ωστε, Φωφό μου, πέθανε ή καμένη γιαγιά;

— Φωφό (τεσσάρων ετών).—Ναι, κύριε. Η μαμά μου έκλαψε πολύ και ό μπαμπάς και ή αδελφός μου και ή αδελφή επίσης.

— Και σό;

— Εγώ, προσπαθούσα!

ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μια νέα χήρα θονεί στον τάφο του άπαιτου συζύγου της πού πέθανε τελευταίως.

— Με μένει τούλάχιστον μια παρηγοία, είπει, εύρω τώρα πού περνά της νύκτας τρα

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΠΕΛΑΤΗΣ

— Γκαρσόν, δεν άφήκα τίποτα στο τραπέζι;

— Όχι, κύριε, ούτε καν ένα φιλόδοχημα.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΝ

— Φώναξε τον μικρόν σου αδελρόν.

— Δεν έχω μικρόν αδελρόν, ούτε μαγιόν αδελφήν.

— Ποιός σέ κτυπά λοιπόν;

ΔΙΑΔΟΤΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ

— Και ό σύζυγός σου είναι πάντοτε έτσι ναικοημένος;

— Περισσότερο παρά ποτέ, τόσο πού ή φιδάλλω αν τα παιδιά μου είναι δια